

Náš Lad'a

fotbalista, manažer, včelař

2008

Vznik tohoto sborníku nezištně podpořila Nadace Náš Laďa.

Tento sborník vychází pod laskavou záštitou Hodného psa
bývalého primátora statutárního města Brno a stávajícího senátora
Richarda Svobody

© Nadace Náš Laďa ve spolupráci s FC Hodní psi
© SOCCERPRESS 2008

Samozvaní editoři: Zbyněk Sviták a Jiří Voráč

Pověření lektori: Miroslav Tyrš, Franz Beckenbauer, Pierre de Coubertain

Fotografie: archiv.

Náklad: 1 výtisk (beznadějně rozebrán).

ISBN 11-12-1958

Obsah

Editorial	7
Zbyněk: Úvodem aneb Nebyl to obyčejný rok	9
Filip: Lad'a - Hodný pes (báseň)	17
Aleš: Ing. Fotbal aneb Jak jsem se naučil mít rád Lad'u (jeden den s našim Lad'ou)	19
Pavel: Lad'a jako vůdce	25
Zbyněk: Lad'a - Básník palubovky (s velkým B)	29
Tráva: Rohy a e-maily aneb Lad'a jako fotbalově-společenský <i>Gesamtkunstwerk</i>	33
Vít'a štěně: Lad'a a jeho význam ve výchově mládeže: ideový substitut Miroslava Tyrše, Franze Beckenaura a Pierre de Coubertaina pro postmoderní tělovýchovný svět	35
Vít'a pošťák: Lad'a jako kulturně výchovný činitel	39
Jožka: V. Dumek – filosof	41
Milan: Ing. Vladimír Dumek v jazyce C	49
Jiří: Lad'a má rád kanáry, ovšem není kanár jako kanár	51
Tom K.: Hold včelaře včelaři	53
Tom P.: Soused D.	55
Tom P.: Lad'a a orientační smysl	57
Jiří: Jeden den Ladi. D. aneb Obrazy ze života činorodého chlapíka na pozadí strašlivého případu zhýralce. Tragická fraška o deseti obrazech. Torzo	59

Materiály	61
Rambo: Dumek v dopisech a dalších dokumentech z období 1999–2003	61
Řekli o Lad'ovi	79
Řekl Lad'a	79
English summary	81
Přílohy	83
Tisíc tváří Ladi	83
Čendovy sliby	120

První Lád'a: Všechno víme –

Leopold: Co všechno?

První Lád'a: O vaší situaci –

Leopold: Aha –

Druhý Lád'a: Lád'a chtěl říct, že vám fandíme – a nejen my –

Leopold: Děkuji –

První Lád'a: Pro moc lidí jste opora i naděje –

Leopold: Děkuji –

Druhý Lád'a: Věříme, že to s vámi nakonec dobře dopadne –

Leopold: To nevím –

První Lád'a: Hlavně nesmíte couvnout – věříme vám a potřebujeme vás –
takového, jaký jste –

Václav Havel: *Largo desolato*, 3. obraz

Editorial

Všichni to známe. Když si prohlédneme nejoblíbenější drahokam ze své sbírky, překvapí nás, kolika drobnými ploškami se v odlesku světla blyští. Podobně někteří vyvolení jedinci zanechávají svým mnohostranným působením hluboké brázd v myslech, ba i v tělech nás ostatních. Takoví nejenže jsou považováni za zjevy své doby, ale oni se zjevy vskutku stávají.

Předkládaný sborník je skromným pokusem o reflexi takových plošek, které náš zjev odráží pod reflektory nad palubovkou sokolovny, mihotavými světýlky hospod nebo sluncem kanického trávníku, a jimiž vyznačuje na své okolí.

Pro sestavení sborníku jsme bez zábrán využili příležitosti zjevova padesátého milníku.

(z&j)

Úvodem aneb Nebyl to obyčejný rok

Nebyl to obyčejný rok.

Američané vypustili první umělou družici Země, Hitchcock uvedl do kin *Vertigo*, Karel Zeman klasické dílo světové kinematografie *Vynález zkázy* s kombinací hraného a trikového filmu. Škvorecký vydává *Zbabělce*, přelomové dílo naší literatury, na plátna kin přichází kultovní *Dracula* a také *Velká země*, western westernů. A konstruktéři Cadillacu zaostřují ploutev svých aut k dokonalosti, což znamená začátek zlaté éry těchto vozů.

Jako vyvrcholení a zlatý hřeb úspěšného roku - zatímco Fellini dokončoval *Sladký život* a Marilyn Monroe kráčela po nástupišti k vlaku na Floridu ve filmu *Někdo to rád horké*, právě přesně v den, kdy Horní Volta získala samostatnost - se narodil náš Lad'a.

Již od počátku bylo jasné, že se narodil fenomén. Nejprve rodičům a jen o něco později pedagogickým pracovníkům, kteří pro něj neznali jinou známku než jedničku. Tvzení některých pamětníků, že v tom hrála jistou roli i kulovnice jeho otce myslivce, lze chápat jako tvzení závistivců, ještě k tomu nepřejících. Úroveň fenomenality lze naopak podpořit i tím, že vysokou školou prošel jaksi mimochodem, výuka odborných předmětů byla jen pozadím pro jeho jiné aktivity, mezi nimiž dominovalo lyžování a jiné sporty.

Nelze se proto divit, že již od mládí převyšoval své okolí. Nejprve fyzicky, což je v těchto letech mezi chlapci zvláště důležité, později, když začal rozpoznávat chlapce od děvčat, mu zejména intelektuální převaha umožňovala navazovat daleko více kontaktů, než jiným chlapcům.

Při jeho renesančním založení byla jen otázka, pro který obor se rozhodne. Proto mu rodiče předkládali různé varianty a nenápadným vedením se jej snažili zaujmout a pro některou z nich získat. Silné bylo lákání do showbusinessu. Praktickému a technicky založenému chlapci rodiče předložili akordeon, lidově řečeno tahací harmoniku, snad proto, že má hodně klapek a tlačítek a vyžaduje zručnost a rychlou, mentálně podloženou koordinaci pohybů. Lad'a se nicméně nevydal na dráhu varietního umělce. Možná, že nástroj nebyl šťastně zvolen, protože harmonika v době, kdy i za železnou oponu pronikly ozvěny vlasatých chlapců s kytarami, nemohla Lad'ovi umožnit, aby se zařadil na špici hudebního progresu a přece jen působila poněkud anachronicky. Spíše si však předvídavě uvědomil, že jevištní sláva je pomíjivá a odměny v tehdejší socialistické zábavě zdaleka neodpovídají předvedeným výkonům a jsou stejně plytké jako zábava sama.

Daleko neodbytnější bylo sportovní volání, i když Lad'ovo působení na zeleném trávníku je dnes zahaleno tajemstvím Třinácté komnaty. Do dnešních dnů se zachovalo jen několik zažloutlých fotografií, avšak žádná z nich jej neukazuje ve skrumáži před brankou, ani v pohybově dramatické kompozici někde u velkého vápna. Aparát jej vždy zachytil, jak zaujímá vyloženě estetickou fotbalovou pozici, takovou, kterou jsme si zvykli později vídat na stránkách sportovních žurnálů u Platiniho, Henryho či Lamparda (ale kterou jsme nikdy neviděli od Jůna). Nelze odtud ani rekonstruovat, na kterém místě hrál. On sám často říká, že úkoly bývají v mužstvu rozděleny, aby toto efektivně plnilo všechny funkce. Snad právě role zaujímat na hřišti estetické pozice patřila k trenérem přisouzenému úkolu, což lze od kouče chápat jako snahu zajistit pohledný fotbal pro oko diváka.

Jestli Lad'a sám uvažuje o nějakých svých rezervách, potom se jeho přemítání týká tenisu. Dosažené výsledky nejsou uspokojivé, ale není důvodu, aby se proto trápil. Jeho problémy mají zřejmě původ již v mládí, kdy hrával závodně stolní tenis. Vše, co se v této době naučil, mělo natolik formativní účinek a má tak hluboce zažitě, že právě to limituje jeho hru. Přechod od stolu na trávu, tedy vlastně pod stůl, od malé tvrdé pátky k velké raketě, od bakelitového míčku k tenisáku (a to nepřipomínáme výšku sítě a síťky) jsou velké změny, které se nepodaří překonat ze dne na den. I když se výsledky zlepšily, především poté, co začal hrát s raketou s výpletem, na což nebyl u stolního tenisu zvyklý, přesto je co vylepšovat.

A tady vstupuje do hry příslovečná Lad'ova dobrosrdečnost. Jako rozený psycholog nechává některé soupeře nad sebou vyhrávat sety několikrát po sobě 6:0, protože ví, že jim tím zajistí jedinou radost, kterou mají. Přináší tak spokojenost především radnímu Rady české televize Jířimu, na něhož jsou v radě zlí, zejména Helenka.

Pro mnoho mužů je traumatem odchod na vojnu. Také náš Laďa se stal po vysokoškolském výcviku vojákem. Byl převelen do Klenčí pod Čerchovem a poté, co svým analyticky pronikavým zrakem zhodnotil zabezpečení západní hranice, nutně došel k závěru, že učiněná opatření jsou nedostatečná, v podstatě až směšná. Vzal vše do svých rukou a se západním vojenským okruhem udržoval jen telegrafické styky. Jeho reforma přežití vojny měla dva hlavní rysy. Vzhledem k příhodnosti kraje okamžitě obnovil stará chodská práva a svá družstva vyvedl do hor a kopců na málo dostupná místa. Potom obnovil některé z historií prověřených vojáckých zvyků, jako je chlastání a především mazání karet. Promyšleně tím reagoval, na rozdíl od tehdejšího velení, na stále se měnící vedení válek. Byl připraven porazit nepřítele na hlavu v tarokách a aby nebyli jeho chlapi překvapeni vpádem tehdy se formujících bruslařských rot bundeswehru, organizoval výuku bruslení na místních rybnících.

Snad proto, že se narodil v předvečer III. sjezdu ČSM, který jednal o práci s mládeží, je nepřekonatelný při pedagogickém vedení, možná proto, že sjezdová usnesení byla to první, co vůbec slyšel. Často se jako vedoucí účastnil prázdninových dětských táborů. Vedení okamžitě poznalo, jaký talent v něm dřímá a svěčovalo mu ty nejproblematičtější oddíly, zvláště nejmladší chlapce, kteří se poprvé ocitli bez rodičů a zřejmě cítili, že si ve stínu táborového stožáru mohou dovolit cokoli. Laďa ovšem dokázal regulovat všechnu dosud zadržovanou energii, kterou hodlali ventilovat, a z vyhlášených sígrů vychoval způsobilé chlapce, které jejich rodiče na konci tábora nepoznávali. Neváhal nasadit jakékoli prostředky - například přestrojením za černocho je vychovával k toleranci vůči jiným etnikům (ta je ostatně Laďovi vlastní, zejména vůči cikánům), zatímco v převleku za fešnou blondýnu uváděl nezkušené chlapce do života, čímž jim ušetřil čas a nemalé peníze v pubertě.

Ve výchově pokračoval i na technice. Z fotbalu odcházel mnohdy pln pochyb a starostí o ty své „mantáky“, na něž kladl vysoké nároky. Z Laďových slov, jejichž ostrost lze vysvětlit pravidelnou půlnoční depresí rozcházející se stolní společnosti, ale jasně plynulo, že někteří z nich by se mohli uplatnit jedině jako barovní povaleči či politici (což není od sebe zas tak vzdáleno).

Ale Laďa hledá rezervy i na pedagogické straně. Protože byl nespokojen se suchým jazykem skript, začal je psát po nocích po vzoru básníků, aby jim dodal esprit měsíčního svitu a nadějí nad ránem. Dodnes jsou považovány za vrchol technické literatury pro neoddiskutovatelnou konotivnost slovní zásoby a úplnou absenci sprostých slov. Nejednen otrlý inženýr při vzpomínce na chvíle strávené s nimi zjihne a uroní slzu.

V mládí si Laďa s plnými nadějemi v hromadnou dopravu kupuje svou první šalinkartu a na ni první známku. Záhy se ovšem cítí osobně omezován jízdním řádem i stísněným, i když srdečným prostorem v dopravních prostředcích. Když poznává, že dopravní podnik je moloch řízený „mantáky,“ stává se z jeho první šalinkarty zároveň poslední.

Od té doby střídá auta nejrůznějších značek a propojuje tak své hobby s pocitem svobody. Ale jeho návraty k hromadné dopravě jsou periodické a pravidelně následované slavností přísahou, že již nikdy více. Příčinou jsou příhody, již legendární mezi Hodnými psy, které zažije na svých cestách vlakem do Prahy či z Prahy, plných zpoždění, přestupování a jiných ústrků. Takové hluboké prožitky, o něž jde v životě především, se mohou přihodit jen dítěti štěstěny, co by dali za podobné zážitky ti, kteří vlakem jezdí často a jejichž život plyne ploše a bez vzruchu narýsován grafikony jízdního řádu!

Je ovšem pustá pomluva, že by byl přímo srostlý s volantem a neznal na světě i jiná místa, než kam vede silnice nebo alespoň sjízdná polní cesta. Čas strávený za volantem kupodivu musí kompenzovat doteky s přírodou. Významnou roli tu jistě hraje rodinná výchova, ale přesto se může zdát, že je do přírody snad přímo pužen. Zatím se podařily odhalit dva hlavní motivy jeho vztahu.

Především se tu setkáváme s Laďou pěstitelem. Snad za to může inspirace seriálem *Nejmladší z rodu Hamrů*, ale na co šáhne, to se daří. Z jednoho semínka vypěstuje kopce úrody, takže zásobuje rodinu zeleninou a ovocem v tak vrchovaté míře a sortimentu, že zcela překonává trhovce na Zelném rynku. Vrcholem je ovšem pěstování včel. Familiérně o nich mluví jako o svých holkách, mnohé z nich zná i jmény. Organizuje jim průlety nad zahradou i okolím, převléká je do slušivých dressů, aby se rozpoznaly od okolních zanedbávaných, a když má dobrou náladu, povolí jim i občasné rojení. Šťastné dělnice se mu odměňují bohatou snůškou i recepty na medové perníčky.

Potom poznáváme Laďu houbaře. Mohlo by se zdát, že je jako sběratel hub velmi konzervativní, když sbírá pouze hříby praváky. Důvody nemůžeme vysvětlovat tím, že za to mohou vytrhané stránky z atlasu hub, takže jinou houbu nezná, ale pravé příčiny je spravedlivé hledat ve snaze přinést z lesa to nejlepší, co lze nalézt. Za tím účelem Laďa vyráží do lesa neuvěřitelně brzo ráno, obléká se do podivného úboru, v němž okamžitě získá vizáž bezdomovce, což je podpořeno i oděrem, který celý komplet vydává. V něm potom neúnavně prolézá mlází, „svá“ místa, a protože je krátce po rozbřesku, nutně musí být účasten zázraku zrození, kdy hříb nadzvedne pomalu mech a rozvine klobouk s úmyslem užít si raního slunka

a několika kapek rosy. Laďa chvíli strne v úžasu, když pozoruje hlubokou sílu přírody, a potom již ho slyšíme zašeptat „Tak pojdte kluci...“

Vřelý vztah má rovněž ke zvířatům, která od mládí byla stále kolem něj v hojném počtu. Mýtický vztah si vybudoval k ptákům. Často chodí naslouchat jejich zpěvu a domů si pořídil papouška, který se postupně vypracoval na jednoho z nejvýraznějších obyvatelů celého domu a někdy svým pokřikováním řídí provoz na blízké křižovatce. Navíc Laďa neodolá žádné organizaci, která má ptáka v logu. I té pak nábožně naslouchá a ztrácí soudnost. A přitom, s ohledem na jeho vztah k přírodě, by se nabízel třeba spolek s růžemi nebo třešničkami. Jistě jej proto ve svých řadách zakrátko přivítá Český svaz ochránců přírody, další organizace s ptáčkem ve znaku. Ale buďme rádi za tuto jeho úchylku, vždyť například zvláštní náklonnost k sovám (viz obr.) vysvětluje, proč Laďa vzal na milost několik podivínů z filozofické fakulty a chodí s nimi hrát fotbal, jen proto, aby je svými vhodně mířenými zákroky vyvedl z éterického zadumání a navrátil do reálného světa.

Jeho vřelý vztah k přírodě lze dokumentovat také tím, že jako průkopník zavádění počítačových sítí, zasíťoval brněnskou zoologickou zahradou, čímž nejen omezil úniky chovaných druhů na minimum, ale zároveň povznesl znalost internetu mezi obyvateli ZOO na světovou úroveň, zvláště mezi gazelami, medvědy a tygry.

Laďa se ovšem postupně profiluje především jako manažer.

Své manažerské schopnosti významně zapojil do organizování fotbalů Hodných psů. Nedlouho po zahájení převzal z chaotických rukou filozofů dohled nad docházkou i kasu, kdy si jako správný manažer uvědomil, že jsou komplementárně spojené, a vtiskl fotbalovému setkávání skutečný řád. Jeho nezapomenutelné maily neúnavně burcují k účasti. Díky přebytkům v klubové pokladně potom zavedl pravidelná posezonní setkávání a vánoční večírky, ale i následky z nich.

Způsob jeho hry je podrobněji rozebírán v dalších příspěvcích, odkud vyloučíme, že některé herní varianty dovedl více než k dokonalosti, třeba metodiku střelení vlastních gólů nebo hru u ribstolů. Fixace na tento doplněk hřiště se projevila markantně po přesunu střeďních zápasů do Jundrova na jinou hrací plochu. Laďa sem záhy přestal docházet s výmluvami na příliš tvrdý podklad, ale důvodem je především absence ribstolů a zjevná neochota hospodských po pozdních zápasech načepovat přiměřenou dávku iontů. Jako pustou pomluvu ovšem musíme označit názor, že Laďa potom z Jundrova netrefí domů. Jeho pověstné cesty „podél vody“ nebo přes Žebětín lze jedinečně správně chápat jako prazákladní klukovskou touhu po objevování neprošlapaného.

Zápasy v rytmu neděle-středa obohacuje o neúnavně domlouvané matche s jinými soupeři. Významná je zvláště účast na turnaji v Kanicích, kde Hodní psi pod jeho vedením prodělali trnitou cestu k vrcholu a zase zpět. Zapíjení vítězství z vyhraného poháru, Laďou organizovaný brilantní rozvoz opilců domů a následná rozsáhlá internetová diskuse, kde vlastně pohár skončil, sice patří k nezanedbatelným společenským rozměrům sportovní aktivity, ale také k důvodům, proč borci, kteří podvědomně cítili, jaké následky mohou přinést sportovní vítězství, na příštím turnaji již od prvního zápasu zahazováním vyložených šancí cílevědomně směřovali k vybojování vlaječky útěchy.

Jako rozený manažer dohlíží i na intelektuální rozvoj spolupráčů. Doma si zřídil poličku, kde shromažďuje literární výsledky jejich činnosti. Se strojovou pravidelností se ptá, zda je již dopsáno a tomuto soustředěnému tlaku dokážou odolávat jen nejsilnější jedinci.

Když zjistil, že někteří filozofové původem z měst nikdy v životě nebyli na zabijačce, zorganizoval ji pro ně. Pravděpodobně proto, aby se výsostně bavil jejich rozpaky z nezvyklé činnosti. A skutečně pro mnohé to byla nezapomenutelná událost. Odvážně se sice pouštěli do přidělené práce, ale postupem dne bylo stále zřejmější, že jsou zvyklí spíše pracovat s texty než s noži a spíše hubou než rukama. Patří k neuvěřitelným zážitkům, když významný literární vědec, jenž právě míchá v hrnci škvarky, začne z ničeho nic recitovat verše nebo pohled na jiné nepraktické filozofy, jak šlemují střeva. Některým musely být nástroje vůbec odebrány, aby nezranili nejen sebe, ale především okolí, a byla jim svěženo nalévání a roznášení slivovice, protože to byl jediný úkol, který mohli zastat.

Evidentní manažerské nadání prokazuje také na svém pracovišti. Po vlastním pedagogickém působení, zaujal manažerskou pozici tajemníka. O této oblasti jeho působení víme poměrně nejméně, vlastně jen útržkovitě, a tak můžeme kvalitu a dosah jeho činnosti pouze srovnávat s jeho působením v rámci Hodných psů. Již nyní je ale možné dedukovat, že svou prací promyšleně pozvedává úroveň fakulty, takže již teď je možné říct, že například Massachusetts Institute of Technology (MIT) může očekávat skutečně zásadní konkurenci. Není daleko doba, kdy se v Brně budou setkávat šéfové rozhodujících firem a z Palackého vrchu se stane Sillicone Hill jako protipól Sillicone Valley. Čím víc poroste sláva „kopce“, tím zasypanější bude údolí.

Mnoho ze svých tajných manažerských zbraní a úmyslů před námi tají a jen mimoděk utroušené a ještě k tomu drobné zmínky vyslovené mezi dvěma loky z půllitru dávají nahlédnout do jeho ďábelské kuchyně. Snad neprozradíme mnoho, když připomeneme jeho uvažovaný úmysl omezit

menzy a hodnotu stravenek na minimum. Reforma vychází z pozorování, že většinu rozhodujících objevů učinili hladoví vědci.

Viditelnou stránkou tohoto dlouhého procesu jsou zatím pověstné plesy VUT, které Lad'a řídí z vysoké barové stoličky, aby měl dostatečný přehled, a přes sklenku whisky a s inspekčním pokojem v záloze ke spokojenosti zúčastněných. Inspirativní účel je zcela zřejmý a sleduje stejný cíl jako mimopalubovková setkávání Hodných psů.

Inspiraci pro svou barvitou činnost nachází také v literatuře. Jeho stůl ale nezaplňují „intelektuální“ díla plná pochybování, rozpaků, váhání, osobních selhání nebo podrazů, nýbrž romány, kde platí domluva stvrzená chlapským stiskem, pevný pohled do očí a kde je zlo po zásluze potrestáno (viz foto).

Z předchozích řádek zcela zřetelně vyplývá, že Lad'a je svým založením renesanční člověk. Takovým se narodil. A když je někdo renesanční osobnost, mají to všichni kolem něj těžké.

Zbyněk

Jediná šalinkarta

Lad'a - Hodný pes

Vždy v neděli k večeru
vezme Lad'a míč.
Než se s ženou rozloučí
tak je z domu pryč.

Už se těší na fotbal,
jde si v šatně převléct dres.
Černá, bílá - to je jedno
řádit bude jako běs.

Sotva vletne na parket
všichni z něho mají strach.
Jak je Lad'a u ribstolů
hraje, kope jako vrah.

Jak se blíží poločas
Lad'a v dobré náladě.
Škádlí Jirku Voráče:
„Dej gól, už seš na řadě!“

Popichuje všechny dále:
„Nebud'te tak neschopní
napsat knihu a dát mi ji -
tot' Váš úkol prvotní.“

„V poličce mám místa dosti
tak pište a pracujte.
Dokončené s podpisem
knihy mi pak darujte!“

Druhá půle jak ta první -
Lad'a není k zastavení.
Příhra, klíčka, střela - gól
lepší pohled prostě není.

Zápas končí, Lad'a vyhrál!
To není nic divného.
Při soubojích u ribstolů
nemá sobě rovného.

Po zápase vybrat prachy
Jiří neví kolik dát.
Lad'a se jen pousměje:
„Už by jsi to mohl znát...“

Peníze jsou vybrány
ze šaten se odchází
Lad'a už se hrozně těší
až mu bečku narazí.

První pivo - Lad'a září
už se na něj těšil moc.
S Hodnými psy - kamarády
mohl by být celou noc.

Pivo došlo, zavírá se
sic by jich pár ještě snes.
Už se těší na příště
tot' náš Lad'a - Hodný pes!

Ing. Fotbal
aneb
Jak jsem se naučil mít rád Laďu
(jeden den s naším Laďou)

„Hraješ fotbal?“, zeptal se mě jednoho dne Milan Řepa.

„Jo.“

„My máme takovej fotbálek starých pánů a je nás málo. Nechceš to zkusit?“

„Ale jo, kopnul bych si“, odpověděl jsem, aniž bych tušil, že mi toto rozhodnutí navždy změnil život.

„Tak v neděli v sedum, na palubovce královopolského Sokola.“

Dorazil jsem v předstihu. Už tam pár postav posedávalo. Milan mě představil. Přišlo mi, že se na mě všichni dívají s takovou zvláštní lítostí. A pak TO přišlo.

„Nazdar pánové! Slušnej počet, peněženka zaplesá. Vidím i nové tváře. Já jsem Laďa.“

Vybíháme na palubovku, pěkně čtyři na čtyři. Hraju s Laďou, chce si mě ozkoušet. Hra příjemně odsypá, ale prohráváme.

„Co je blbouni, hrajem, ne? Přece neprohrajem s takovejma mátohama.“ Beru to jako burcovací projev, jsem ostatně zvyklý, že ve fotbale je potřeba někdy zařvat, a pěkně od podlahy.

„Levou, do prdele, hrát neumíš? Na co jí máš?“ Trochu se mě to dotklo, ale je pravda, že jsem při zakončení nevolil nejlepší řešení. Musím se víc soustředit.

Laďa vede náš protiútok. Mírně při něm zaškobrtne. Vyvede tím z rovnováhy všechny protihráče i útočící spoluhráče. Následkem nenadálé změny pohybu je prudká rána směrem vzhůru, která se odrazí od zadní stěny milosrdné tělocvičny do basketbalové desky a od ní do zad zcela dezorientovaného brankáře. Gól.

„Pane jo, Laďo.“

„Viděls tu kličku?“, ptá se mě. Musím uznat, že zákony odrazu a dopadu míče v tělocvičně přeplněné žebřinami a dalšími nerovnostmi ovládá dokonale. Později mi řeknou, že je technik, strojař.

Prohráváme 3:7. Laďa zkouší bdělost časomíry. „Plichta!“ Odpovědi jsou úsměvy a komentáře, odkazující Laďu do příslušných výsledkových mezí. Na počátku zápasu jsou ještě všichni mentálně svěží, nejen Pavel Cibulka, který na přání vysype dosavadní statistiku zápasu. Ke standardu patří góly, jejich pořadí, čas vstřelení, autor, nahrávač, postavení ostatních hráčů i hladina (ryška) všech v tu chvíli dostupných nápojů na střídačce.

Párkrát se přelil balón z jedné strany na druhou. Laďa rázně zastavuje snažení soupeře. Dívám se po ostatních, co oni na to. Slabší povahy se odvracejí, faulovaný s tázavým pohledem leží na palubovce. „Co je? Vstávej, vždyť jsem se tě ani nedotkl.“ Tráva, jeden z mála, který si vzhledem ke svému věku a dosaženému akademickému vzdělání odváží namítnout, že se cítí být poškozen, odkulhá na lavičku. Cestou vyplivuje kousky ribstolů, které se mu zaklínily mezi zuby po střetu s Laďou. „Co si to sakra vymýšlíš, Trávo.“, vyprovází ho na cestu Laďova interpretace sporného momentu. „Býval tvrdší, a hlavně rychlejší, jinak bych ho nedohnal“, prohodí ledabyle k nám, zkoprnělým spoluhráčům, a vyloudí na tváři svůj nenapodobitelný šibalský úsměv.

„On je takovej pořád?“, ptám se Milana.

„Tohle je ještě dobrý, ale on to tak nemyslí.“

Napadá mě, co jsem Milanovi provedl, že mě do tohoto podniku zlákal.

Hra pokračuje. Máme šanci. „Zrychlí, Laďo, zrychlí“, říkám si v duchu. Pak sleduji dvě otočky na místě s balónem, následnou již bez něj a úprk tří protihráčů na naši prázdnou bránu.

Snad teď. Jdeme s Laďou sami na gólmana. Vybírám si místo na lehké dotuknutí do brány. Dostávám míč na paty, vlastně ani na ty ne. Z následného protiútku dostáváme gól.

Laďa zuří: „Kurva, já už nevím, jak ti to mám dát líp. To by i Kuka trefil (jeho oblíbený průměr). „Pánové“, obrací se na tým, „střídáme“. „Do prdele, s takovým materiálem mám hrát?“ Ti, co kazí, či nemůžou, si jdou poslušně sednout. Laďa zůstává a čelí jízlivému dotazu Jury.

„Ty Laďo, nekazíš to náhodou ty?“

„Ty se, hele, raději soustřeď na to, aby si udělal něco kloudného v tý vaší slavný radě. Vyříd' Helence, že se na tu českou televizi v poslední době nedá koukat. Ne v poslední době, od té doby, co tě tam zvolili. No to by mě zajímalo, jakýho blba to napadlo, tě tam poslat. To jste tam všichni taková, do prdele?“, nenechá se ze své role vyvést Laďa. Všichni bedlivě nasloucháme, teprve až Laďa ukončí svůj drobný slovní exkurz, vracíme se ke hře.

Laďa odchází střídat, mezitím se nám daří zkorigovat výsledek na přijatelných 7:9. „Střídáme, sakra, už sedím dost dlouho.“ Laďa mě svým pohledem donutil bleskově vystřídat a již se vrhá na snadnou kořist, kterou ve Filipovi vidí. Z dálky jen zaslechnu: „Hergot, ten Filip je rychlejší jak sviňa.“ Valí se na nás útok. Laďa vyčkává u soupeřovy branky, kde se vydýchává po neúspěšném honu na mladého zajíce. „Hergot, dělejte tam něco.“ Získáváme balón a ten putuje ke zcela osamocenému a již vydýchanému Laďovi. Dostává ho přímo na nohu. Typickým způsobem se

otáčí směrem k prázdné bráně soupeře. Mezitím však stačí: Vít'a odeslat všechny dopisy, Zbyněk zredigovat zbývající regesta, Jura konečně, napočtvrté, zrealizovat neobyčejně složitý nákup obyčejné chalupy, Čenda se osprchovat (doma), Milan postavit funkční čističku, náhradou za ne zcela vyhovující obdobné zařízení dodané Laďou, Filip dodělat školu, malý Vít'a odjet na studijní stáž do Polska, a vrátit se, Pavel zaběhnout vytoužený maratón, Radek Vaníček učinit ze své malé firmy světové konzorcium, Tráva dát vale vyhynulým Lidovcům, Joska rozklíčovat tři nejasné věty z Platóna, a vrátný zhasnout. Vít'a pošťák připravuje Laďu o balón. „Do prdele, to to neumíš dát líp, viděls, že jsem tady byl sám.“

Zatímco sedím na lavičce, studuju Laďovu hru, abych se mohl do zápasu vrátit platnější. Přiznám se, že mi to činí potíže, Laďův pohyb s míčem i bez mi připomíná pohyb Brownův. Snažím se poznatky analyzovat. Je mi jasné, že základem hry je práce s ribstoly, dále intenzivní hra v rohu a neustálé přemístování s míčem po půlkruhu, v jakém se obvykle šikují házenkáři. Dlužno podotknout, že Laďa si stačí sám. Strídavě přitahován levým a pravým rohem sokolovny, osciluje. Po minutovém útočném preludiu, kdy ostatní spoluhráči neustále mění pozice v závislosti na pozici našeho slunce, se s Laďou jeden z vysílených spolubojovníků sráží. „Hergot, co děláš. Kurva, se tady snažím rozběhat soupeře a vy nejste schopný si kloudně naběhnout.“ „Ale, Laďo...“ „Nekecej a hrej.“ Dáváme gól. „No konečně, to je teda produktivita, pánové.“

Není mi také zcela jasné, proč jej necháváme rozehrávat dobývání soupeřovy svatyně. Už všichni Sokoli vědí, že Laďa má jako přihrávací techniku nejrady tři roky dopředu patrnou rozehrávku šajtlí při současném oslovení jednoho ze spoluhráčů, kterého hodlá oblažit balónem. Všichni vědí, že tento vyvolený nikdy přihrávku nedostane, že Laďa lišácky přihraje na druhou stranu. Ví to pochopitelně i soupeř, tudíž se v jednotném šiku neomylně přemísťuje na tu stranu, kde avizovaný muž nestojí. Snažím se vtouct do hlavy, že při každém takovém zvolání se musím co nejrychleji přesunout za Laďu, neboť bude zle. Zpočátku jsem čekal, kdy Laďa svůj oblíbený strategický záměr modifikuje a skutečně osloveného obšťastní fotbalovou výzvou. Zatím mě Laďa napíná, což je mimochodem jeden z důvodů, proč se těším na další a další zápasy.

Daří se nám obrátit výsledek. Svě polínko příkládá i Laďa. Musím uznat, že střela byla parádní. Když se vrací k naší brance s hlavou skloněnou (projev jeho vrozené skromnosti), po očku pátrá, kdo mu běží v ústrety pográtulovat za předvedený kousek (uznalé poklepání po ramenu má rád). Přibíhám k Laďovi a uznale poplácávám. „Viděls? Takhle se to má hrát. Ne jako vy, samí kudrlinky a hovno po tom.“ Nabízím se, že zůstanu v bráně.

Netrvalo to dlouho a dostáváme vyrovnávací gól. „Co chytáš, do prdele, to kdyby tam stála popelnice, tak to vyjde nastejno.“ Raději bránu opouštím.

Přesunuji se do útoku. Volíme obléhací taktiku. Laďu neposlechne míč a uteče mu. „Hrej, sakra,“ nabádá mě Laďa. Podařilo se nám překazit zárodek protiútoku. „Přihrej, do prdele, uličnický nabádá netrpělivý Laďa, který se ještě nestačil vrátit a který nyní svou, zprvu pro náš tým zcela nevýznamnou pozici, vyhodnotil jako nanejvýš užitečnou. Prásk! „Co to je za balón, musíme ho nafouknout,“ vykřikuje bukař poté, co se k němu balón zazděný v pravém dveřním výklenku sokolovny odmítl sám vrátit. Pak se však projeví Laďova velikost: „Do prdele, co to dneska hraju. Sorry, pánové.“ Jura se pokouší o nějaký vtipný dovětek k Laďově sebereflexi, ale zbytečně: „Jo, ty mě budeš učit hrát fotbal, zrovna ty.“

Kazím akci. „Hezký, hezký, že jsem radci nezůstal v bráně, takhle se zbytečně namáhat,“ dostává se mi zaslouženého pokárání.

Zkoušíme soupeře zlomit. „Ladine, už podruhý si mě dneska vzal přes achilovky. Hrej balón,“ prosí Laďu Čenda. „Prosím tě, ty brečíš a ještě jsem se tě ani nedotkl. Tebe speciálně já vobcházím kilometrovým obloukem, aby si zase neměl nějaký bebí. Jestli jste na tom krajském úřadě všichni takový panenky, tak to potěš. A vůbec, kdybys byl co k čemu, chodíš s náma do sprchy.“ Jako správný kapitán však věnuje pozornost i spoluhráčům: „Vít'o, jak to hraješ. Mě nevidíš, že jsem volnej, dřív to dávej. Kam to hraješ, proč seš v tom rohu, co myslíš, že tam vymyslíš?“ Vít'a se snaží vstřípnit udělené trenérské rady do svého fotbalového fundamentu.

Čas se naklání. Rozuzlení zápasu bere do svých rukou Laďa. Zcela proti všem zákonům účinného protiútoku postupuje vpřed s největší opatrností. Jeho křídla se pozvolna vracejí ke středu hrací plochy od soupeřovy klece, kam se vydala v bláhovém domnění, že si je tam najde jedna z Laďových přesných přihrávek. Když zaujmou nová stanoviště, aby si náš stratég mohl zvolit směr zteče, ten vypálí svou pověstnou pumelici. Poněkud překvapivě, neboť se obrana mezitím stačila plnohodnotně zformovat a spoluhráči se připravovali na tradiční obléhací taktiku. Dává gól, kdy mistrně využívá roztažených nohou svých dvou spoluhráčů i gólmana soupeře, jinak řečeno elegantně vyhodnocuje příhodné rozstavení, kterého si nikdo z nás nevšiml. To se musí nechat, Laďa k originálním řešením akcí dispozice má. S tímto se holt člověk musí narodit, takových Brazilců je jako šafránu, kór v Krpoli.

Mám radost z jeho povedeného kopu, taky se těším z toho, že jsem již dobrých pět minut nedostal zasloužený kartáč. Zrovna je v kurzu Zbyněk a na jeho povislých mimických svalech je znát, že Laďova domluva padá na úrodnou půdu, že je analýza nedávného Zbyňkova útočného výletu výstižná:

„Zbyňku, sakra, tvrdějč musíš. Nemůžeš se nechat takhle obrat o balón. Nemůžeš ho takhle pustit. Vezmi ho pořádně přes čapy.“

Vedeme o gól. Laďa hned uděluje potřebné povely: „Žádný hrrr, s rozvahou, pijánko, to už nepustíme. Nedáme jim čuchnout k balónu.“

Laďa obětavě absolvuje další z těsných soubojů. Joska ho nakopne, ne moc, ale stačí to. „Do prdele, fotbal hrajeme, ne? S takovoudle zítra zase nebudu moct chodit. To je holomajzna.“

„Pánové, poslední gól,“ avizuje Laďa poslední minuty. Ani nevím, kdo ho dal. Sleduju v němém úžasu TO na hřišti a marně se snažím uspořádat myšlenky. „Půjdu do toho i příště?“, ptám se sám sebe. „Ale jo“, říkám si. On člověk zapomene na všechny modřiny, zbytečné výlety na stranu soupeře, i na pravidelná dobře myšlená trenérská poučení, když vidí, jak se Laďa po povedené akci k němu blíží, pomrkává očima a říká: „Výborně, Alešku.“ Takhle to totiž umí říct jen on.

V šatně, když se připravujeme na přesun do sprchy, pozoruji Laďu v civilu. „Jestlipak bude jiný než na palubovce?“, přemítám.

„Tak kolik se dnes platí, Laďo, co?“

„Co to na mě furt zkoušíš, Jirí. Ty to máš, jako vždycky, za 100, ostatní za 70“ a pokračuje: „Chlapci, vygenerovali jsme v kase přebytek. Rezultuje z toho prima vánoční večírek. Každěj si ale platí sám, aby si zas Voráč nemyslel,“ hned upozorňuje ty, kteří se začali přespříliš těšit.

„Ani jste si, blbouni, nevšimli, jaký mám dneska nový trenýrky.“

„Hezký Laďo, myslíš, že ti nějak pomůžou?“ špitne kdosi hrdinsky z davu.

„Viš, co vy mně můžete? Co byste za takový dali, jen se to bojíte přiznat.“

„Tak chlapci, kdo přijde příště.“ Hlásím se mezi prvními. „No výborně, s takovouhle, pánové, vygenerujeme slušný přebytek. Takhle se mi líbíte.“

Po sprše už se zjišťuje, kdo vyrazí na pivo. „Pánové, dneska si to pivo zasloužím, jsem běhal jak čamrda, nahoru dolu.“

„No jo, ale vždycky opačně,“ podotkne Jura.

„Bejt tebou bych mlčel, co tys nedal, to by i Kuka se zavázanejma očima, a jakej to byl panečku šmatlák.“ „A ty se moc nesměj, tobě kdybych to dneska nedával před prázdnou, tak by ses s těma tvejma volšovejma nohama vůbec nechyt.“ Vyschne mi a klopím zrak k vyzutým kopačkám. Chvilí jsem přemýšlel, že budu příště sledovat, do jakého trička se Laďa obléká, abych následně vytáhl to opačné. Na Laďu jsem si však s takovouhle nepřišel. Nosí si do tělocvičny obě barvy a obléká až po vyhodnocení dostupného hráčského kádru.

Odcházíme na pivo a sledujeme utkání Ligy mistrů.

„Ani na slanou vodu by si u nás takoví kořeni nevydělali. Za to berou takový love?“ Je pravda, že hra postrádá tempo a našim krajánkům se příliš nedaří.

„No ten tomu rozumí, jak koza petrželi,“ stihne zasloužená výtka televizního spolukomentátora. Srkáme pivo a nasloucháme.

„Dal bych si pivo,“ obrací se Laďa na kolemjdoucí obsluhu. „Jak poslední? Je teprve půl jedenáctý, ne? To bylo naposledy za bolševika, aby slušného člověka takhle vyhazovali z lokálu.“ Aby posílil svou argumentaci vůči nechápajícímu číšníkovi: Taky si dáš jedno, Jiří, ne?“ „Laďo, nedám, nemůžu. Zítra musím brzo ráno na fakultu. Pravda ne tak brzo jako ty, ale musím“, zklame ho vedoucí katedry. „Brzo, to je tak v deset, ne? Dřív vy, filozofové, nemakáte.“ „No asi tak nějak, Laďo,“ odvětlí mezi dveřmi odcházející docent.

Platíme a míříme na noční spoje. Cestou mám rozhodně o čem přemýšlet. Snažím se Laďu identifikovat a docházím k jedinému možnému závěru, ke kterému koneckonců dospěli i ostatní: vlastně neznám britčího fotbalového komentátora a pohotovějšího glosátora celospolečenského dění, otcovštějšího vůdce pro nás mladé, pečlivějšího volnočasového organizátora našich jinak nudných a prázdných středečních a nedělních večerů, nadšenějšího fotbalistu schopného kdejakých kulišáren, ironičtějšího šibala a v neposlední řadě mírumilovnějšího a vyrovnanějšího tajemníka fakulty, který vše myslí v dobrém (teda skoro vše).

Chodím již nějakým rokem a pro to, abych viděl Laďu, jsem ochoten ignorovat chřipky a natažená třísla, odkládat pracovní povinnosti a jezdit nevýhodnými nočními spoji do vzdáleného bydliště.

Aleš

Lad'a jako vůdce

Každý, kdo jen jednou zavítal do tělocvičny v Králově Poli a zúčastnil se zápasu družiny Hodných psů, nemohl přehlédnout muže, kolem něž se celá hra točí, ať už hraje na kterémkoliv postu, či řídí dění na hrací ploše jen z povzdálí lavičky. Dlouhá léta se bez něj obešel málokterý středeční či nedělní zápas. A to zdaleka nejenom proto, že se ujal nákupu vhodných míčů, jejich láskyplné údržby a nezbytné donášky na hřiště, ale zejména díky tomu, že sportování převážně hlavou pracujících mužů, do té doby v poklidu nabírajících kilogramy, vtiskl podobu, kterou si toto počínání nese až do těchto časů. Tedy společný pohyb lidí, kteří cítí vzájemné souznění nejenom v tělocvičně, ale i poté co se rozejdou. Od založení našeho sportovního seskupení již uplynulo mnoho let, původní sestavu pamatuje již sotvakdo, idea pravidelného pobíhání za futsalovým míčem většinou v krytých prostorách královopolské sokolovny (na dohled od restaurace U Hodného psa, která dala tomuto sdružení jméno) prokázala svoji životnost za laskavého dohledu strážce této idey - a tím je **naš Lad'a**.

I přes občasné zaječí úmysly nedokázal nikdy odejít, neboť si musel být vědom toho, že bez něj by tento spolek byl vystaven nebezpečí rozkladného chaosu. Samotná vytrvalost myšlenky by však byla málo, aby byl jakémukoli spolku udán tak stálý impuls, jako se tomu stalo v případě Hodných psů. V čem tkví kouzlo Lad'ova ducha, který vdechnul tomuto sdružení? Pár letmo nahozených myšlenek místo zevrubné odpovědi přinášejí následující řádky.

Začneme od pozorování sportovních výkonů našeho jubilanta, neboť správný kapitán strhává ostatní především svým počínáním na hrací ploše. Lad'ovu specialitu představuje nepochybně až k dokonalosti dovedený komplexní přístup k fotbalu vyznačující se obohacováním této hry prvky z jiných míčových sportů, ba dokonce i z disciplin kopané velmi vzdálených. Hra Hodných psů se tak stává mnohem pestřejší, zajímavější, celistvější, nebojme se říci modernější. Kterými herními postupy náš Lad'a fotbal na sokolské půdě obohatil? Především se jedná o promyšlené kroužení kolem obrany přejaté z mezinárodní házené, které se stává obzvláště účinným, je-li doplněno o moment připomínající spíše házenou národní, tedy útočícího hráče pohybuujícího se za obrannou zónou, kam včas směřuje Lad'ova přesná přihrávka a posléze chlapecké napomenutí v případě neproměnění tutové šance. Specifické poměry naší tělocvičny dokonce umožňují i přihrávky o basketbalovou desku (v ojedinělých případech dokonce i branky vstřelené pomocí basketbalového koše – za pomoci zad pod ním stojícího nešťastného brankáře).

Ač během několikaleté historie našich zápasů se stal Lad'a aktérem i těchto momentů (v jubilejním sborníku si pochopitelně pamatuji jen na ty vstřelené branky), mnohem typičtější, a nepochybuji, že to se musí objevit v každé takto pojaté vzpomínce či objektivním zhodnocení jeho sportovního stylu, jsou jeho pověstné výlety do rohu sokolovny za využití vlastních fyzických dispozic a v této lokalitě se nacházejícího tělocvičného náradí. Užití prvků silových sportů, ať už je hledáme v zápase řecko-římském, volném stylu, judu, japonském zápolení sumo či jiném orientálním bojovém umění, musí potěšit oko každého přihlížejícího, zatímco těla zúčastněných jsou podrobována mužnému sportovnímu masírování, z něhož hledají nejkratší cestu úniku (pokud možno s míčem, v nejhorším případě i bez něj). Pověstné „Lad'ovy žebřiny“, které dotyčný využívá k uzavření unikových cest protivníka v rohovém prostoru, jsou s jubilantem natolik svázány, že to při současném středečním azylu v jundrovské hale vedlo k úvahám o úpravě tamějšího hracího prostředí a jeho doplnění o žebřiny, což se ovšem záhy ukázalo být nerealizovatelným, neboť nejbližší stěna je vzdálena dva metry od konce hrací plochy.

Hra s Lad'ou ovšem nepřináší pouze blahodárné posilování fyzických sil, ale také neustálé tříbení duševních schopností, poněvadž jednotliví hráči jsou nuceni pamatovat si aktuální hrací stav a kriticky prověřovat matematické údaje o vstřelených a obdržných brankách, které Lad'a čas od času pronáší, aby povzbudil zemdlévající náladu spoluhráčů a zkontroloval duševní bdělost svých protihráčů. Ve vhodných okamžicích zapojuje do hry prostory na galerii, čímž nechává vydechnout sobě i druhým a dokáže tak vhodně měnit tempo hry.

Snad netrpím jubilejní ztemněním paměti, když budu tvrdit, že většina Lad'ou vstřelených gólů patří k těm „fotbalovým“ – čili je pro něj typičtější prudká střela ze střední vzdálenosti než upocená dorážka z blízka, i když i tento herní prvek dokáže v případě potřeby vyjmout ze svého herního rejstříku. Jak výrazně pomáhá Lad'a udržovat sportovní kvalitu v tom moři snahy hýbajících se intelektuálů, se většinou ukáže, až když je družina Hodných psů vyvečena ze skleníkového prostředí královopolské sokolovny a postavena na travnatý pažit. Proslulý turnaj v Kanicích se sice jednou zapsal zlatým písmem do kroniky Hodných psů, většinou ovšem kanické účasti spíše jen dokázaly, že tráva nejsou parkety a o vzduch míč neodrazíš! Lad'a byl našťastí jedním z těch, kteří drželi hru našeho halového mužstva pohromadě.

Tým se však netmelí a neposiluje pouze na parketách, trávníku, ve sprchách a šatně, ale také a často především v hospodě (a nemusí to být vždy ta, co dala společenství jméno), kde je vhodné rozebrat vstřelené a obdržné góly, taktiku na příští utkání i to, jak zvládnout mentální trénink. (Nebo se

bavit o něčem *úúúplně* jiném ...) A tam Lad'a také nikdy nechyběl. Ať je tomu tak i nadále!!!

Pavel

Básník palubovky (s velkým B)

Velkoryse vyhozený míč až téměř ke stropu dopadá na palubovku a jeho tři odrazy začínají hru. Čest první rozehrávky nově dofouknutého balonu připadne jako obvykle Lad'ovi, jenž jej již od prvního odrazu blokuje tělem, že se nikdo neodváží o něj bojovat. Zkušeně jej rozehrává spoluhráčům a rozvíjí se první kombinace, která Lad'u postupně vtáhne s míčem až do rohu. Tam jej ale při pokusu o kličku v chlapském souboji ztrácí, protože je to ten opačný roh bez ribstolů a on se nemůže opřít o jejich pomoc. Ze situace rezultuje divoký útok protihráčů, kteří se až zbrkle vydávají do útoku, protože je teprve začátek utkání a všichni mají dost sil.

Hrozivý atak soupeře se však po chvilce hroučí nepřesnou přihrávkou. Milan, jenž se míče zmocňuje v rohu, neprodleně rozehrává na polovinu hřiště Lad'ovi, jenž se právě sem stačil od soupeřovy branky vrátit. Tomu se nabízí rychlá rozehrávka uličkou na Jiřího Voráče, zcela volného před brankářem. Přihrávka by byla o to účinnější, že dva soupeřovi hráči v bláznivém běhu za chimérickou šanci propadli a dosud se nacházejí daleko od své svatyně a celý prostor kryje jeden protihráč, osudem v tu chvíli pasovaný za obránce.

Někteří zbrklouni by míč i odehráli, aniž by se valně starali o absolutní přesnost, ne tak Lad'a. Teď se ukazuje, jaký je charakter. Nepřipadá mu fér, aby útočil do otevřené obrany a využíval tak momentální slabosti protivníka, přečíslení je pro něj rána pod pás, z něj dokáže dávat góly každý. Kamarádsky tedy počká, až soupeřovi hráči zaujmou obranné pozice. Stopne míč a obkružuje jej svým typickým pohybem zadečku po kružnici, okoukaným bezpochyby od kamarádek včelek, a signalizuje tak všem, že tento míč je jen a jen jeho. Když se nakonec unaveným krokem vrátí na pravou stranu obrany doyaen Hodných psů Zbyněk a obrana je kompletní, odhodlá se Lad'a k akci.

Útočit do plných je pro Lad'u opravdu férové, tehdy a jen tehdy se ukáže skutečné fotbalové mistrovství. A toho jsme svědky. Lad'a rozvážně vede míč hned napravo a zase zpět. Mate obránce rafinovanými kličkami a náznaky, takže ti, neschopni alespoň odhadnout směr přihrávky, prakticky stojí na místě, zatímco za nimi Lad'ovi spoluhráči nabíhají do volných prostorů a očekávají přihrávku-zabijáka. Napětí houstne.

Konečně je to tady! „Jíří“ křikne Lad'a, čímž naznačuje, že jeho přihrávka bude adresována Jířímu Voráčovi. Ale vše je trik a mazaná lest. Míč k všeobecnému překvapení směřuje na opačnou stranu, kde se ještě před chvilkou v dobré pozici ukazoval Vít'a. Přihrávka je tak nečekaná, že zmate nejen soupeře, ale prakticky všechny na hřišti. Míč se nepochopen

kutálí do rohu, kde pak opuštěn leží, jako by symbolizoval osamocenost a nepochopení geniálních myšlenek. Slabší povahy střídají.

Ale ani s novými muži se soupeři nedaří založit souvislou akci a Laďovo mužstvo tlačí. On sám se teď přesunuje před branku, kde to bzučí jako v úle, kdy rána stíhá ránu a obránci jen s největším vypětím odvracejí střely. Možná za to může jeho atavistický pocit vypěstovaný pozorováním včel (takže za to vlastně Laďa ani nemůže), totiž shromažďovat se do hroznů a třít se o sebe zadečky. Lze oprávněně pochybovat, že právě takovou herní variantu ordinují fotbaloví trenéři svým hráčům a že se jej tudíž nemohl za svého aktivního fungování ve výkonostním fotbale naučit. A přece právě tak se pohybuje v tlačenci před brankou. Laďovi se sice daří rozvracet vytrvalým vířivým pohybem své zadní části defenzivu a některé borce zatlačit do branky, sám ale nezištně pomáhá soupeřově obraně, kdy svým tělem zachytí několik ran spoluhráčů, za což mu sice protihráči neopominou poděkovat, avšak lze zaznamenat i snahy stáhnout mu trenky.

Vydriftován z mlýnice a také zklamán faktem, že se míč zatím ani jednou nedostal do jeho oblíbeného rohu s ribstoly, chce Laďa odejít střídat, ale míč si právě teď, odražen obránci, k němu najde cestu. To by byla škoda si ještě nevystřelit! Se sobě vlastní rozvahou jej zpracuje a za stálého povolávání „Jirí pojď“, kdy všichni myslí, že bude střídat a jen rozehraje, balon s příslovečnou mazaností zpoza obránce vyšle na branku. Míč proklouzne náhle se otevroucími skulinami a už se třepetá v síti, odráží se od konstrukce branky, na líný míč až moc živě. GÓÓL!

Rána je to fenomenální a jinou od fenoménu ani nemůžeme očekávat. Při jejím popisu se nelze omezit na fráze sportovních komentátorů, že Laďa vymetl pavučiny v rohu branky a golmana odsoudil do role diváka. Její akribické umístění a nekompromisní údernosti by příslušelo, aby byla opěvována básníky a spisovateli. Dokážeme si představit takového Ovidia nebo Vergilia, kteří v ní shledávají úradek bohů, neboť ráně sluší být k božské přirovnána, snad právě pro zakrytý výhled a chumel těl před brankou, nebo vyprávění Vančurovo, jehož poutavost je korunována zvoláním nešťastného brankáře „Tento způsob fotbalu mi připadá poněkud nešťastným“. Vladimír Neff by potom třepetání se míče v síti opředl souvětím tak košatým a dlouhým, že než by v něm balon dopadl na palubovku, už by se hrálo nějakou chvíli na druhé polovině.

Laďa vystřídal a na stočeném koberci sbírá síly. Hra bez něj je teď studená a postrádá teplo lidských dotyků, takže se o ní zmíníme jen letmo. Překotně se přelévá z poloviny na polovinu, po bezduchých kombinacích na jeden dotyk padají sice góly, ale něco se vytratilo. Bez něj to prostě a jednoduše není ono. Svou nepřítomnost na hřišti ale vynahrazuje stálým

povzbuzováním a metodickým vedením spoluhráčů. Upozorňuje je na chyby, radí k větší tvrdosti, nenápadně napovídá, komu nahrát...

Ale netrvá dlouho a rozvážný rychlík palubovky je zpět na hřišti. Přichází ale do těžké situace, soupeř tlačí a přibíjí Laďovo mužstvo k jeho brance. I když původně hrál „střed“, kde pro rozložení protivníka zvolil taktiku chaotického pobíhání s úmyslem, že tak způsobí chaos i u soupeře, postupně se dostává do obrany. Nejprve bojuje v rozích a jen málokdo si uvědomí, jakou přináší pro mužstvo obět'. Když analyzujeme jeho výkřiky, které se odtam ozývají, musíme konstatovat, že je remplován, okopáván jak mrkev, případně brambory, nebo kopán do brňavky, zatímco on sám musí dobrácky napomínat protihráče „Co se tady válíte?“, když se někteří z nich po letmých setkáních s ním nezodpovědně kácí k zemi.

Potom začne dělat pořádek před svou brankou. Dobráckými šťouchy, plnými lásky a otcovské ochrany, odstrkává protivníky od branky, což činí především pro jejich dobro, aby se „ti mantáci“ nezranili pádem na železnou konstrukci branky nebo si srážkou nezpůsobili újmu v přehušťeném prostoru.

Ale útok pokračuje dál a jak je soupeř v ráži, pálí prudké rány jednu za druhou. Přesnost sice klesá se čtvercem počtu vypálených ran, jak je známo z vojenské katedry, ale kupodivu jedna z nich se odrazí od desky za košem na košíkovou tak výjimečně, že dopadne na Laďovu hlavu pod tak příhodným úhlem, že odtud jemným obloučkem a nijak prudce míří přes brankářovu hlavu směrem k síti. Ten učiní několik reflexivních pohybů ve snaze přetnout jeho dráhu v cestě, která se všem přihlížejícím zdá být předurčena, a skutečně již se jeho noha k němu blíží, aby odkopla balon na soupeřovu polovinu. Stejně záchrané pohyby ovšem velmi obětavě podniká i Laďa a skoro jako cvičený gymnasta vypne nohu se stejným úmyslem záchraně situace. A tentokrát je to kupodivu skutečně on, kdo první zasáhne balon, jenže jeho noha, aby dosáhla, musí být natažena v tak nepříznivém úhlu, že zasahuje míč jen špičkou a ten, možná proto, že je to líný míč, se příliš nesnaží odrazit se někam do bezpečí, ale jako mezek setrvává na Snellově zákonu o úhlu a odrazu, takže Laďův dotek stačí právě jen k nekompromisnímu zavěšení balonu do vlastní sítě.

Laďa si povzdychne a svěsí hlavu, ale ze splínu je okamžitě vytržen srdečnými a nezištnými gratulacemi k předvedené pohybové kreaci, i když od soupeře jsou přece jen srdečnější než od spoluhráčů. Pro přihlížející to byla úžasná podívaná, trvající snad jen pár vteřin, ale zážitek ze střetu soustředěného úsilí a nepřízně osudu je natolik silný, že se rozebírá ještě po zápase při doplňování jontů. Je to marné, ale nikdo nedovede dávat tak často a tak pohledné vlasní góly, jako Laďa.

Popis zachycené části fotbalového utkání se soustředil na zvýraznění účinkování sice pouze jednoho hráče, ale toho, jenž svým nezaměnitelným působením i herním stylem ovlivňuje ostatní. Proto je klíčový. Interakce s ostatními je použita jako kulisa jeho nezapomenutelné herní činnosti, která sama je zde předložena jako tmelící prvek a důvod, proč někteří chodí vůbec hrát, ač již utrpěli ne jeden šrám.

Zbyněk

Rohy a e-maily aneb Laďa jako fotbalově-společenský *Gesamtkunstwerk*

Hodně se již psalo, a ještě více mluvilo, o Laďovi jakožto hráči se slabostí pro rožní prostory hřiště („ribstolový masážista“). Hodně se již psalo, a ještě více mluvilo, o Laďovi jakožto pisateli svolávacích e-mailů („co Laďa svolá, to ani Standa Juránek na kraji nezruší“). Velmi málo, ba téměř vůbec, se však psalo o tom, že tyto dvě činnosti spolu příčinně souvisejí. Někdo by takovéto srovnání mohl napadnout jako spekulativní; jiný by to mohl brát jako pouhou intelektuální kratochvíli; ještě jiný by mohl tvrdit, že rohy jsou rohy a e-maily jsou e-maily. Ale souvislost tady je a bylo by interpretačně zbabělé před ní zavírat oči.

Tak např. když Laďa napíše „Nahlaste se, kdo přijde ve středu“, je to zdánlivě technický dotaz, jenže jeho spodní patro zní: jestlipak mně přijde nějaké matroš, abych si ho v rohu u ribstolu vyzpovídal? Když Laďa napíše „Potvrzení středy“, znamená toto lakonické konstatování (odtud pouze dvě slova) zhruba toto: no, moc ste se borci nevyznamenali, ale o to víc si jednoho z vás v rohu podám, třeba toho Vaníčka; působí tak slušně, aspoň se nebude moc mrskat. Když Laďa napíše pětiřádkový e-mail, který začíná slovy „podle včerejší situace ověřuji raději nedělní účast v sokolovně“, je z toho cítit jistá melancholie: zase mně kurňa nikdo nepřide. Statistickými metodami jsme zjistili, že čím kratší e-maily Laďa píše, tím je spokojenější. Jakkoli nám stejná statistika prozradila, že když jsou e-maily příliš krátké, vyjadřují Laďovu krajní nespokojenost, snad i jakousi melancholickou rozmrzelost, jakkoli Laďa a melancholie – jak tvrdí mnozí (nejvíce však Čenda Absolon) –, to k sobě moc nejde. Takže: kratší e-mail – Laďa je spokojen: bude matroš; dlouhý e-mail – Laďa je nespokojen: matroš bude, ale výběr je slabší; velmi krátký e-mail – Laďa nespokojen: matroš nebude. – Další jemný rozdíl je možno vyčíst z Laďových e-mailů vyzývacích. Např. když napíše „Napište, kdo přijdete ve středu.“, je to výraz profesionálně sebevědomého přístupu, jehož smysl je asi následující: jednoho až dva chlapy si pěkně v rohu vymasíruju; nedá se nic dělat. Zatímco když Laďa napíše „napište mi, prosím, kdo přijdete ve středu“, zní z toho jistý smutek, ba nejistota (Laďa škemrá), jejíž smysl by se dal vnímat asi takto: už dlouho jsem nikoho pořádně nenačal, kurníkšopa chlapi, ne že mi nepřijdete.

Ve svém krátkém příspěvku jsem chtěl pouze upozornit na to, že panuje jistá souvislost (odborně řečeno: korelace) mezi dvěma zdánlivě rozdílnými Laďovými činnostmi; a abychom před touto souvislostí nezavírali oči, neboť ten, kdo oči zavře, a shodou okolností se nachází v rohu hřiště,

ten si Laďovi sedá na jeho masážní lopatu. Na druhou stranu jsou však situace, ovšemže opět v rohu hřiště, kdy je lepší před Laďou oči skutečně zavřít.

Tráva

Lad'a a jeho význam ve výchově mládeže: ideový substitut Miroslava Tyrše, Franze Beckenbauera a Pierre de Coubertaina pro postmoderní tělovýchovný svět

Těším se skutečností, že znám našeho drahého Lad'u celých svých mladých dvacet tři let, a proto si troufám tvrdit, že by bylo možné napsat o zářivosti jeho osobnosti více než tento text. Jak je však patrné již ze zaměření tohoto sborníku, omezím se pouze na aspekty spojené s Hodnými psi a to s konkrétním důrazem na Lad'ův vztah k mladším členům smečky.

Někteří intelektuálové zastávají názor, že pád modernismu a příchod vnímání světa postmoderním zrakem s sebou nese i úpadek významu autorit. Nesdílím tento pohled. Ano, tradiční vnímání autorit je dokonstruováno, avšak povstává znovu v jiné kvalitě, slučující různé prvky a dovednosti osobností. Důraz na všestrannost se stal inherentní součástí dnešního světa a objevuje se i u vzorů dnešní mládeže. Příklady tohoto post-moderního fenoménu je celá řada; za všechny Arnold Schwarzeneger – herec, politik, svalovec a veliký vzor chlapců celého světa.

Jak je jisté patrné, výběr osobností v podtitulu této kapitoly není náhodný, naopak se jedná o přesnou a důmyslnou selekci jedinců, kteří již současné mládeži nemnoho konkrétního říkají, a to nejen proto, že jsou buď mrtví nebo odříznuti od reality neprůstředným sklem v čestné lóži mnichovské Allianz arény. Hypotézou tohoto textu je, že obecné charakteristiky výše zmíněných jmen lze nalézt i u Ladí, přičemž jsou doložitelné právě u Lad'ovy práce s Hodnými štěňaty. Stať se pokusí nalézt dostatečné argumenty k tvrzení, že právě fenomén Lad'a je tou pravou náhradou blednoucích obrazů Tyrše, Beckenbauera a Coubertaina, neboť nejenže v sobě obsahuje kvality všech těchto osobností, ale povznáší je na vyšší úroveň.

Miroslav Tyrš proslul mezi tehdejší mládeží jako průkopník Sokola. Lad'a se nachází svým významem nedaleko od něj, když je známý svým prosazováním sokolovny; konkrétně té královopolské. Sokolské ideje lze však nalézt i v Lad'ově sokolovně. Předně bych upozornil na důraz na tělocvičnou všestrannost. Lad'a nepojímá fotbal selektivně a limitovaně. V tělocvičně s ribstoly přijímá všestrannost těchto pomůcek velkoryse a zařazuje je v rámci taktiky i strategie hry. Toto flexibilní využití nástrojů je velikou inspirací pro postmoderní mládež, která vyrůstá bez pevných kořenů a ve spletitě větvitých vztazích difúzního světa, ve kterém je těžké se „o něco (např. o ribstol) oprít.“

Laďa přesahuje Tyršovu výchovu mládeže i v další rovině. Zatímco průkopník Sokola hnán nacionalismem 19. století budoval svoji organizaci na základě myšlenky češství, Laďa neváhal pokusit se vstřípit obecné ribstolové axiomy i štěňatům ze Slovenska a Německa.

Při paralele s Tyršem je vhodné upozornit též na důraz na jasné cvičební úbory. Laďa neváhal mladické a nezkušené nováčky upozornit, že batikování mezi Hodné psy ještě neproniklo; tedy že Psi nosí výhradně buď černé nebo bílé dresy.

Při komparaci Ladi a Franze Beckenbauera se dostáváme k hodnocení samotných kvalit fotbalového umu. Podobně jako slavný „Císař“ i Laďa zajišťuje hru klidem vycházejícím z jeho zkušeností. Přechody do útoku jsou rozvážné a neukvapené, v obranné práci se důmyslně šetří síly na pozdější vytrvalé ataky. Laďa jde příkladem především v bojovnosti a zarputilosti. Nebojí se jít ani tam, odkud již téměř žádná cesta nevede (do rohů) a zápasit o zdánlivě ztracené míče.

Ve všech těchto kvalitách se objevuje význam při práci s hodnými štěňaty. Nejenže hned několik jedinců narozených po roce 1980 do sokolovny přivedl, ale opatrovnický preferuje hrát s mladšími ročníky. Nutno dodat, že bývá falešně obviňován, že takto činí pouze z neochoty běhat. Pravda je taková, že se jedná o výběr sice záměrný, leč čistě bohubilý. Musím přiznat, že pověstná Laďova bojovnost má možnost u štěňat ještě zakořenit, zatímco u některých starších akademiků (tzv. baletek) již lze o tomto vývoji pochybovat. Nejednou jsem se v noci probudil se zatnutými a vyceněnými zuby poté, co jsem ve snu zaslechl Laďovo palubovkové: „Vít'o, běž tam s ním! Udělá chybu! Je tvůj!“

Vzhledem k tomu, že minulé a již přežití idoly mládeže, Pelé i Beckenbauer, získaly v dobovém diskurzu příslušné přezdívky – u Pelého „Král“ a u druhého jmenovaného „Císař“, naskytá se zde široké výzkumné pole pro další práce na téma hledání podobného ekvivalentu i pro Laďu.

Coubertainovké rysy Laďova charakteru jsou patrné v řadě oblastí. Laďa se řídí olympijským heslem „není důležité zvítězit, ale zúčastnit se“, což se projevuje primárně na palubovce. Zde je Laďa zapálen pro hru, nicméně odhaluje svůj despekt k číslům a kategoriím „druhý“ nebo „předposlední“ úmyslně chybným počítáním. V nedávné době bohužel došlo k převálcování tohoto bohubilého přístupu soutěživými typy. Sekundárním projevem významu „účasti“ je propagace setkávání v mimotélocvičných prostorách, kde není nad kým vítězit a lze se pouze zúčastnit. Pro dnešní mládež je v tom poselství, že není třeba se hnát za výsledky přinášejícími krátkodobé a povrchní uspokojení, ale naopak preferovat hodnoty pevné a dlouhodobé (např. dvanáctku Plzeň).

Hlavní přínos, který umožňuje komparaci Ladi s velikánem olympijského hnutí, je však veskrze materiální. Svoji neúnavnou organizačně-manažerskou činností umožňuje finanční stabilitu aktiv i pasiv smečky, aniž by bylo nutné dojít k vulgární komercializaci naší činnosti. Odpovědnou kádrovou politikou dochází k plíživému, třebaže relativnímu, omlazování skupiny milovníků královopolské tělocvičny. Tento otcovský přístup k celému společensko-sportovnímu projektu s názvem Hodní psi je cestou hodnou následování i mimo tyto sféry, přičemž mohu dosvědčit, že je mládeží zaznamenáván a obdivován.

Nelze nezmínit důležitý materiální prvek, který by mohl jinak zůstat zapomenut. Lad'a jde příkladem i bezprostředně po ukončeném utkání. Za prvé se aktivně podílí na úklidu tělocvičny, když se bez vyzvání chápe koberců a tahá je na patřičná místa. Je pozoruhodné, že mládež v tomto směru postmoderního Coubertaina následuje, zatímco starší struktury s tituly před i za jménem zbaběle prchají ukrýt se při fiktivním zavírání oken ve všech možných ročních obdobích. Ano, nejen mládež by si měla vzít z Ladi příklad. Podobně by někteří měli následovat Lad'ovu důslednou pozápasovou hygienu.

Věřím, že tento příspěvek poskytnul dostatečný argumentační základ pro nahrazení ideových vzorů minulých století osobností osvícenou, komplexní a srdečnou – naším drahým fenoménem Lad'ou.

Vít'a (štěně)

Lad'a jako kulturně výchovný činitel

Útok se rozvíjí (samozřejmě vše na jeden dotek), míč se dostává na kopačky Ladí - ale ouha. Drobná chybička, u tohoto hráče zcela výjimečná, a míče se zmocňuje soupeř. Následuje rychlý protiútok v přecházení proti osamocněnému brankáři. Lad'a se pozvolna vrací na svoji polovinu a se zarputilým výrazem v obličejí se ptá zdrceného „ochránce svatyně“: „Chytáš? Jak to stojíš? Proč jsi nevyběhl?“ Osamocněný brankař si představí pokračování dne, kdy celou pravdu bude nucen vyjevit rodině a ta ho bude nutit chytat míče po celou noc, aby nedělal rodině ostudu a mohl tak být nominován na příští zápas.

Ani mnohý obránce či útočník si není před hrajícím výchovným poradcem moc jistý. Jeho ostržímú zrakú neunikne zhola, zhola nic. Obzvláště je velice známá jeho metoda, kdy obránci radí jak dostat útočníka. Známy to posuněk (seknutí otevřenou dlaní). Proč ho nesejmeš! Jak tě vůbec může takové kopyto obejít?

Lad'a ale nepůsobí svou výchovnou činností jen na poli sportovním, ale působí na některé jednotlivce i na poli kulturním. Jednoho nezodpovědného jedince se léta v době plesů a bálů snaží naučit základní kroky mazurky, aby se mohl se svou výchovou pochlubit na reprezentačním plese. Tento se ale staví k celé problematice velice neseříozně a stále nedokáže pochopit, že do inspekčního pokoje se dostane pouze přes tanec. Je samozřejmé že poradce nic neponechává náhodě a každý rok s neztenčenou invencí pokračuje dál.

Lad'a působí i v oborech nám některým laikům zcela neznámých. Jeho lingvistický přístup k psaní zpráv je ale určitě ten pravý. Proč si máme zatěžovat a zkracovat život psaním hacku a carek. Vysledek je stejný a vsichni to pochopí.

Široký záběr by mu mohl závidět i Jára Cimrman. Všichni se těšíme na jeho další výběr a nové metody v naší výchově.

Vít'a (pošťák)

V. Dumek – filosof

Pokus extrahovat a zhodnotit filosofickou pozici V. Dumka je od počátku vystaven významným metodologickým nesnázím a určitým pochybnostem o relevanci tohoto úsilí. Proto ve své úvaze nejprve obhájím smysluplnost tohoto počínu, poté naznačím východisko z metodologických aporií a posléze přejdu k samotné analýze a – doufám že úspěšnému – odhalení Dumkova filosofického systému.

Proč se zabývat zkoumáním filosofického postoje muže, který – jak se může zdát v tuto chvíli – s velkou pravděpodobností ani po své smrti nepronikne do stručnějších verzí dějin filosofie přelomu 2. a 3. tisíciletí? Myslím, že z badatelského hlediska je přijatelné následující odůvodnění: O Platónovi, Aristotelovi, Tomášovi Akvinském, Descartovi, Kantovi, Hegelovi, Heideggerovi a dalších byly napsány jistě stovky monografií a desetitisíce studií a snad každý měsíc přibude další monografie a možná každý den další studie. Jejich myšlenkové dědictví jako součást kulturního bohatství lidstva je tedy zachráněno, v největší možné míře vytěžováno a dále interpretováno a zprostředkováváno. Jednak tedy je o tato témata dobře postaráno, jednak se možná díky přemíře příspěvků a nadměrnému úsilí interpretátorů myšlenky samotných velikánů ztrácejí a snad i pro široké publikum zatemňují. Tento problematický důsledek v případě zkoumání systému V. Dumka jistě nehrozí, zatím mi totiž není známa jediná byť kratičká filosofická studie věnovaná speciálně tomuto obyvateli Králova Pole. To zároveň znamená, že v jeho analýzách, dedukcích a syntézách se může skrývat dosud neodhalený a nevybroušený filosofický diamant, o němž lidstvo, a dokonce ani vzdělaná elita celého světa dosud nemá nejmenší tušení. Z tohoto hlediska by mohl být tento příspěvek velmi záslužným činem, pochopitelně jen v případě, že se naznačená naděje skutečně potvrdí.

Avšak ať nesrovnávám V. Dumka jen s těmito největšími velikány dějin myšlení (to by mohlo být velmi kruté srovnání) – budu badatelsky poctivý a položím si uvedenou otázku i v následujícím kontextu: Jestliže je mezi Dumkovými známými obecně známo, že tento myslitel pravidelně a snaživě hraje fotbal,¹ mohl by někdo namítnout, že by pro uchování kulturního dědictví lidstva bylo užitečnější hledat, analyzovat a posléze explikovat širšímu okruhu vzdělanců filosofické postoje Zidanovy, Beckhamovy, Ronaldinovy, Maradonovy či aspoň Nedvědovy, Barošovy, Řepkovy, příp. postoje ještě několika dalších známějších fotbalových celebrit. Vždyť (tak by mohla pokračovat ta něčí námitka) fotbalové umění

¹ To dosvědčují i další příspěvky v tomto sborníku.

těchto celebrit je obdivováno mnohem širšími vrstvami, proto tyto širší vrstvy budou dychtivě sledovat i analýzu myšlenkových pozic objektů svého obdivu. I na tuto pochybnost odpovídám dvojí argumentací. Jednak přece širše čtenářského publika neurčuje hodnotu předmětu předkládaného textu. Jednak jsou myšlenky, výkony, činy či akty těchto obecně známých a snad i o něco uznávanějších fotbalistů téměř denodenně (výjimkou mohou být ligové a reprezentační přestávky) rozebírány v bulvárních denících, týdenících, měsíčnících a je-li ještě co jiného bulvárního.

Vezmu-li v potaz ještě fakt, že Dumkova filosofie je předmětem odborné analýzy poprvé za 50 let, případně mi již námět této úvahy zcela dostatečně odůvodněn a ospravedlněn.

Mohu proto přejít ke druhému problematickému bodu, totiž k metodologickým nesnázím. Na první pohled se zdá, že by se mohlo jednat o nesnáze podobného typu, jaké provázejí už studium Thalétova² a Sókratova³ myšlení. V. Dumek totiž stejně jako tito dva myslitelé – představující zásadní milníky v dějinách filosofie – nenapsal žádný filosofický spis.⁴ To by mohlo svádět k využití už známých metodologických postupů. Avšak detailnější pohled odhalí nutnost odlišného přístupu k V. Dumkovi. Jak Thalés totiž tak i Sókratés měli významné žáky či následníky (v prvním případě to byl Anaximandros, ve druhém především Platón a Xenofón), s nimiž své filosofické postoje rozebírali, a díky tomu je mohli tito příznivci a následovatelé zachytit a předat dále. V Dumkově případě se podle všeho žádný žák či pokračovatel jeho filosofického úsilí dosud nevyskytl, natož aby sepsal díla např. *Vzpomínky na V. Dumka* či *Obrana V. Dumka*.⁵ Ovšem je třeba vzít v potaz Dumkův věk – teprve 50 let – a situaci srovnat opět se Sókratem: Platónovy i Sókratovy zprávy se převážně týkají Sókratova života a myšlení až z doby, kdy mu bylo 60 a více let. Podle toho tedy pro budoucí badatele o V. Dumkovi zůstává stále naděje, že se předmět jejich

² Kirk, G. S. – Raven, J. E. – Schofield, M. *Předsókratovští filosofové*. Praha 2004, s. 113-115.

³ Viz např. Gajda-Krynicka, J. „Kwestia Sokratejska“. V: Suvák, V. (ed.). *Sokratika I. Sókratovská tradícia myslenia od antiky po súčasnosť*. Prešov 2006. S. 35-61, nebo Porubjak, M. „Uvedenie ku Xenofontovmu obrazu Sókrata“. V: Suvák, V. (ed.). *Sokratika I. Sókratovská tradícia myslenia od antiky po súčasnosť*. Prešov 2006. S. 136-142.

⁴ V tomto ohledu má Dumek o něco blíže k Thalétovi než k Sókratovi. Sókratés totiž podle souhlasu badatelů nenapsal žádný spis, což některé antické škarohlídy přivedlo k pochybnostem o tom, zda Sókratés vůbec uměl psát. Sice se s největší pravděpodobností jednalo o pochybnosti neoprávněné, přesto u Thaléta ani u Dumka podobné pochybnosti vůbec nepřicházejí v úvahu. Oba totiž něco napsali, pro nás je však podstatné, že psanému textu nesvěřili (alespoň podle současného stavu bádání) své filosofické myšlenky.

⁵ Míněno jako analogie ke Xenofontovým *Vzpomínkám na Sókrata* a Platónově *Obraně Sókrata*.

zájmu začne o svých postojích vyjadřovat explicitněji a že se objeví i jeho žáci, kteří jeho originální myšlenky zaznamenají.

V tuto chvíli však mohou vycházet pouze ze současného stavu pramenů, který je velmi stručný a pro badatele značně limitující. Jedná se pouze o Dumkova vlastní vyjádření pronesená v nejrůznějších situacích. Pro ilustraci uvádím některé konkrétní situace a kontexty těchto pramenných zdrojů: Vyjádření na adresu P. Nedvěda v době nominace na Euro, vulgární vyjádření po neobdržení očekávané přihrávky od spoluhráče před prázdnou soupeřovu bránu, ještě vulgárnější vyjádření po obdržení očekávané přihrávky od spoluhráče před prázdnou soupeřovu bránu a nepochopitelném neproměnění šance, vyjádření po prvním doušku piva po vyrovnaném, ale šťastně vyhraném zápase či nepříliš artikulované vyjádření nejasného obsahu v pozdních odpoledních hodinách na zabijačce. Dalším užitečným zdrojem budou Dumkovy životní projevy, jednoduše řečeno jeho činy a jeho chování.

Myslím, že za této situace přichází do úvahy pouze jediný možný postup: Pokusit se z těchto všedních, dalo by se říci triviálních vyjádření a z jeho často snad nereflektovaného a instinktivního, živočišného (samozřejmě v biologickém, nikoli hodnotícím smyslu) chování abstrahovat určitý filosofický obsah tím, že obojí vztáhnou k vybraným základním termínům či směrům ontologie a epistemologie. Zkoumání se zaměří na následující termíny, pojmy a směry: Z oblasti ontologie či metafyziky – materialismus, idealismus, monismus, dualismus, pluralismus, nominalismus, realismus, konceptualismus; z oblasti epistemologie – racionalismus, empirismus, skepticizmus, agnosticizmus.

Přitom je třeba mít na paměti dvojí nebezpečí: Jednak by tento přístup mohl vést k přecenění Dumkových vyjádření v tom smyslu, že by každé z nich bylo násilně interpretováno v určitém filosofickém významu. To by vedlo ke snadné – nikoli rekonstrukci, nýbrž spíše konstrukci filosofického systému, který by však vůbec neodpovídal byt' těm nejskrytějším Dumkovým intencím. Na druhé straně by úzkostlivá snaha vyhnout se právě uvedenému nebezpečí dospěla k extrémnímu skepticizmu, agnosticizmu, či dokonce k radikálnímu nihilistickému závěru – Dumkova vyjádření žádnou filosofii neobsahují, V. Dumek vůbec žádný, natožpak významný, filosof není. Je zřejmé, že objektivní a striktně vědecký postup zkoumání se musí udržet uprostřed mezi těmito dvěma krajnostmi. Jedině tak bude možno odhalit objektivní ontologické a epistemologické pozadí Dumkových vyjádření.

Nejprve se tedy pokusím odhalit a rekonstruovat Dumkovy ontologické názory.

a) Materialismus a idealismus. Zkoumání v rámci těchto zjednodušujících a také historicky pochybných kategorií možná povede k jednomu z nejednoznačnějších závěrů. Nevybavuji si totiž jediné Dumkovo tvrzení, v němž by se dovolával božského působení či v němž by zdůrazňoval nezávislost lidské duše a její primárnost před tělem. Naopak častá jsou jeho pozitivní vyjádření o příjemnosti tělesného pohybu (tato vyjádření jsou častější, když dostává od spoluhráčů očekávané přihrávky, než v případě opačném; otázka, zda jeho chvála těla a tělesné činnosti závisí nějak i na vlastním proměňování vyložených šancí, by si vyžadovala samostatné a detailnější zkoumání). Ještě zřetelnější a troufám si říci i častější jsou Dumkova pozitivní vyjádření – často jen v podobě neartikulovaného spokojeného zabručení, jehož význam je zřetelný i ze slastného výrazu tváře – ve chvíli, kdy osvěžen tělesnou činností si vychutnává kvalitní české či moravské pivo. Tato skutečnost sama o sobě nemůže být hodnocena jako jednoznačný doklad Dumkova materialismu, přesto naznačuje, že fyzická askeze ve jménu duševních hodnot není Dumkovi vlastní. Spolu s Dumkovou zálibou v dalších pochutinách (silné alkoholické nápoje, ale i víno, utopenci...) představují uvedené skutečnosti poměrně solidní základ pro závěr, že Dumek má mnohem blíže k materialismu než idealismu.

b) Monismus, dualismus, pluralismus. V tomto případě bude zkoumání podstatně komplikovanější, protože v tomto už abstraktnějším a filosoficky relevantnějším problému – problému počtu počátků jsoucna – se stěží mohou opřít o Dumkova vlastní vyjádření. Žádné si totiž nevybavuji. Důvodem je zřejmě právě abstraktnost a odtažitost tohoto problému od každodenního nereflektovaného tělesného života. Nyní tedy nezbyvá nic jiného, než se s vědomím zmíněného dvojího nebezpečí pustit na tenký led spekulace a dedukovat Dumkovo stanovisko z jeho běžného jednání. Přitom budu využívat problematický předpoklad, že obecný filosofický postoj se projevuje i v lidském jednání, či naopak že lidské jednání ovlivňuje a formuje i obecný světonázorový pohled.

V Dumkově jednání se snad vůbec neprojevuje tendence k monismu. Např. nikdy nechce být ve fotbalovém týmu sám, naopak vždy požaduje spoluhráče. Když jich nemá dostatek (konkrétně alespoň 2) je schopen zápas zcela zrušit. Také když jde o jeho oblíbené pivo, jen výjimečně vypije pouze jedno. Opět lze asi říct, že když mu okolnosti nedovolují pít více piv, nevypije ani jedno.⁶ Třetím náznakem budiž fakt, že

⁶ Jsem si vědom, že tento argument možná spadá do skupiny těch, které se snaží z laického

V. Dumek si nepovídá jen sám pro sebe, nýbrž vždy hovoří k někomu jinému, tj. ke druhému. Řečeno filosoficky – počátkem rozhovoru jsou pro Dumka alespoň 2 lidé.

Uvedené příklady by nyní mohly budit dojem, že V. Dumek bude patřit k několika málo stoupcům dualismu v dějinách filosofie. Avšak to by byl unáhlený závěr. Tentokrát se však opřu spíše o spekulaci a zkušenost z dějin filosofie než o fakta založená na Dumkových vyjádřeních a jeho jednání. Dualismus je totiž velmi specifické řešení, se kterým se v dějinách myšlení setkáme pouze výjimečně, v čisté podobě snad jen u Descarta. U dalších kandidátů na zařazení do kategorie dualismus (antičtí atomisté, Platón, Aristotelés) totiž situace není jednoznačná, jejich stanovisko lze v určitém ohledu chápat jako dualismus, v jiném však nikoli. Jestliže ani tito myslitelé, kteří se desítky let věnovali, a to velmi intenzivně, řešení filosofických otázek, nedospěli k jednoznačné podobě dualismu, tím méně to lze očekávat u lidového myslitele V. Dumka, jehož systém je, jak bylo naznačeno, prozatím ve filosofických plenkách. Je však možné, že během následujících 10, 20 či dokonce 50 let se Dumek k vyhraněnému dualismu dopracuje, což by byl velmi zajímavý myslitelský počín. Jistě by pak před historiky filosofie povstal zásadní a atraktivní úkol – totiž srovnat moderní Dumkův dualismus s dualismem Descartovým, příp. se zmíněnými nejednoznačnými formami dualismu atomistického, Platónova a Aristotelova.

Jestliže k této historicko-filosofické spekulaci připomenu, že V. Dumek nezdídko vypije i více než 2 piva a že připouští, a dokonce upřednostňuje větší počet spoluhráčů (pravděpodobně do počtu 4, tj. 5 členů týmu⁷ i s ním), lze zřejmě konstatovat, že v současné době se jeho postoj kloní spíše k pluralismu než k dualismu.

c) Nominalismus, realismus, konceptualismus. Také v tomto případě lze použít model spekulativního postupu z předchozího problému. Jestliže konceptualismus se v otázce univerzálií objevil až na určitém stupni vývoje po dřívější explikaci krajních pozic (tj. u Abélarda v 1. pol. 12. st.), jestliže se dále jedná o subtilnější odpověď, která reflektuje slabiny předchozích odpovědí, a konečně jestliže Dumkovo myšlení zatím vykazuje rysy nevytříbenosti a spíše filosofického nadšení a naivity než propracovanosti, lze se domýšlet, že Dumek dosud nemohl dospět ke konceptualismu

a triviálního komára dělat filosofického velblouda. Jestliže někdo detailní argumentaci prokáže, že tomu tak skutečně je, argumentu se vzdám.

⁷ Při větším počtu by už nezbytné střídání vždy dvou hráčů výrazně snižovalo jejich podíl na hře, čímž by přišla zkrátka Dumkem vyzdvihovaná tělesná činnost (viz bod a).

Abélardova typu. Zbývá tedy otázka, má-li jeho postoj blíže k nominalismu Roscellinovu či realismu Viléma ze Champeaux.

Myslím, že V. Dumka nikdo neslyšel hovořit o fotbalistovi o sobě, o míči o sobě, o gólu o sobě apod. Hovoří vždy o jednotlivých hráčích (např. o už zmiňovaném P. Nedvědovi), všimá si jejich konkrétních předností či nedostatků, stejně tak jej zajímají jednotlivé konkrétní míče – jejich barva, odskok, výdrž. Absence úvah o druzích a rodech naznačuje, že Dumek reálnou existenci univerzálií neuznává. Tato odpověď je ostatně v souladu s jeho (naivním) materialismem, pro který existuje jen to, co je tělesné. Míč o sobě však materiální být nemůže.⁸ V tom případě zůstává jako jediná možnost nominalismus a celé ontologické zkoumání může být uzavřeno konstatováním, že současná pozice V. Dumka v sobě spojuje pluralistický materialismus s nominalismem.

Nyní přecházím k odhalení Dumkových epistemologických postojů (přítom mlčky předpokládám, že takové názory u něj lze najít).

a) Racionalismus, empirismus. Je pravda, že V. Dumek často používá klasické racionalistické descartovské vyjádření „já myslím“. Avšak při detailnější analýze těchto vyjádření vychází najevo, že toto vyjádření není součástí nějaké delší a složitější dedukce, vycházející z axiomů (snad v podobě vrozených idejí?) a dospívající k logicky nezpochybnitelným závěrům. Spíše to vypadá, že zmíněné cogito-tvrzení má v Dumkově užití triviální, lidový význam „já mám pocit“, „mně se zdá“, „domnívám se“. Tím je v podstatě vyloučeno, že by Dumkovo stanovisko mohlo být označeno za racionalismus.

Naopak lze u něj doložit také častá užití spojení typu „viděl jsem“, „slyšel jsem“, zřídkaěji „ochutnal jsem“ (na údaje zbývajících smyslů, tj. čichu a hmatu, se téměř neodvolává). Přítom tato vyjádření odpovídají standardnímu empirickému významu, tedy Dumek sděluje, že svými očima či ušima zaznamenal určitý smyslově vnímatelný (a podle něj zajímavý) fakt. Někdy od jednotlivých vjemů postoupí i k induktivnímu zobecňování typu „tam jsou zkorumpovaní všichni, jeden vedle druhého“. Zdá se tedy, že k empirismu má Dumkovo myšlení mnohem blíže. Ale tímto tvrzením se nelze definitivně uspokojit, protože jeho pozice přece jen není tak jednoduchá.

⁸ Kvůli přesnosti je nutno doplnit, že v dějinách filosofie doposud žádný realista nepovažoval univerzálie za materiální. S takovým názorem by totiž byly spojeny zásadní logické rozpory. Nelze však vyloučit, že Dumkovo neotřelé a originální myšlení by v budoucnu mohlo dospět i k podobnému na první pohled paradoxnímu řešení, jakým se zdá být materialismus univerzálií.

Svědčí o tom jiné občas pronesené vyjádření (někdy navíc s takovým zvláštním výrazem v obličejí, snad by bylo možné jej označit za „potutelný“): „jako, Zbyňku, do toho my nevidíme.“ Toto vyjádření je natolik originální, že si zaslouží detailní rozbor téměř termín po termínu. Interpretační problémy jsou spjaty především s úvodním „jako“. Evidentně nemá význam srovnávací, identifikační, ani neuvádí příklady. Podle *Slovníku spisovné češtiny* by pak zbýval význam uvození výpovědi ve smyslu „totiž, tedy, to jest“. Tento význam by na první pohled mohl odpovídat Dumkovu úzu. Avšak ve slovníku je u něj uvedeno „obvykle s pokleslým významem“, a s tím nelze u filosofického vyjádření (byť se jedná o myslitele spíše průměrného formátu) počítat. Proto je třeba za úvodním „jako“ tušit originální způsob určitého vyjádření, jehož význam však prozatím nelze dešifrovat. I v tomto případě tedy nezbývá než doufat, že Dumkův další filosofický vývoj přinese vyjasnění této otázky.

Naopak s oslovením „Zbyňku“ žádné nesnáze spojeny nejsou. Zbyňkem je míněn dlouholetý spoluhráč a mj. také autor několika statí v tomto sborníku a jeho editor. Ke Zbyňkovi V. Dumek často hovoří, zřejmě u něj jako u svého vrstevníka předpokládá obzvláštní schopnost porozumět jeho, tj. Dumkovým myšlenkovým pochodům. „do toho“ pak představuje jednoduchý odkaz na předmět hovoru. Zajímavější je následující „my“. V něm se totiž projevuje Dumkova myslitelská skromnost. Empedoklés, Descartes, Hegel či Nietzsche by totiž zajisté řekli – „do toho JÁ nevidím“, čímž by se distancovali od ostatních lidí a s pocitem nadřazenosti se nad ně povznesli. V. Dumek však dává najevo svou sounáležitost s obyčejnými lidmi. Ústředním výrazem v rámci této analýzy však musí být termín „nevidíme“. V něm totiž zřejmě prosvítá tradiční filosofická nedůvěra vůči smyslovému poznání. Nevidíme – tedy ani pomocí smyslů se nemůžeme dobrat úplného a pravdivého poznání. Znamená to snad, že se Dumek nesvěřuje ani smyslům a empirii, protože je skeptikem, či dokonce agnostikem?

b) Skepticismus, agnosticismus. Skepticismus by mohlo prozrazovat i jiné Dumkovo charakteristické vyjádření: „Pavle, já ti nevím...“ (Pavel je opět jeden ze spoluhráčů, také Dumkovi poměrně blízký věkem, a tedy schopný jeho filosofickému systému porozumět.) Jestliže připustím skepticismus jako přinejmenším součást Dumkovy pozice v oblasti epistemologie, radikální agnosticismus musím odvrhnout. V. Dumek pokud je mi známo nikdy neprohlašoval, že poznání je principiálně nemožné.

A v tom je obsažena zásadní a velká naděje pro všechny, kdo se mohou s Dumkovým myšlením bezprostředně střetávat, a vůbec pro celé lidstvo. Odmítnutí agnosticismu totiž zachovává možnost dalšího bádání a zkoumání. Proto je možné alespoň doufat, ne-li přímo věřit, že V. Dumek

jednou dospěje k jasnějším závěrům a svůj systém zpracuje a zveřejní jej ve formě přístupné co nejširšímu publiku. Ať to bude za 10 let, ať za 20 či 50, jen ať to doopravdy bude. V tuto chvíli si už dovolím poněkud osobnější vyjádření: Držím V. Dumkovi palce, aby ve svém poznávání jsoucná v celku a bytí úspěšně a neustále pokračoval. Zároveň mu přeji hodně zdraví, aby mohl ještě dlouhá desetiletí hrát fotbal, protože i z této skromné studie je zřejmé, že fotbal – spolu s pivem – jej velmi filosoficky inspiruje. S trochou nadsázky by se dalo říci, že nebýt fotbalu, nebyl by V. Dumek filosofem. A na závěr naopak zcela bez přehánění slibuji, že za 50 let zpracuji další studii, popř. monografii, v níž zhodnotím Dumkův myslitelský vývoj během těch pěti desetiletí a posoudím, zda se splnily naděje, které jsou v této studii v něj kladeny.

Živijó, živijó, živijó!

Jožka

Ing. Vladimír Dumek v jazyce C

Je to již několik let, co vstoupil jubilant do našich životů – jednak fyzicky při kopané, jednak virtuálně, prostřednictvím mailů, jejichž četnost vzrostla od doby, kdy se zjistilo, že pro střeďeční setkání je zapotřebí logistiky, jíž se musel, zvláště vzhledem k nadměrnému výskytu „doktorů“⁹ mezi Hodnými psy, ujmout inženýr. Tak začaly do počítačů a skrze ně do našich domovů a na naše pracoviště proudit pozoruhodné texty, které při této slavnostní příležitosti vybízí k jazykozpytné analýze, tedy přesněji řečeno, vybízí k tomu jejich jazyk.

Jeho základní charakteristiky nenechávají nikoho na pochybách, že jde o jazyk budoucnosti. Jeho stavební prvky totiž vycházejí vsříc nejpoužívanějším médiím sociální komunikace – to jest SMS zprávám a mailové korespondenci. Umožňují psát snadno a rychle, přitom si však zachovávají základní funkce. Vyjmenujme aspoň tři základní charakteristiky – absence diakritiky, absence velkých písmen, nahrazení všech interpunkčních znamének jediným znakem, a sice třemi tečkami. To výrazně usnadňuje psaní prostřednictvím mobilní klávesnice i klávesnic u počítačů i psacích strojů. U posledně jmenovaných odpadá zejména používání klávesy „shi(f)t“ a hlavně celé horní řady kláves, které kultivované jazyky používají primárně pro numerata, zatímco Češi pro ě-š-č-ř-ž-ý-á-í-é.

Erudovaná studie z pera doktora se však nemůže spokojit s povrchním popisem a výčtem základních rysů tohoto newspeaku, respektive newwritingu, ale musí se pítit po jeho hlubších strukturách, konkrétně po jeho teoretické bázi. A zde nezbyvá než se vrátit ke knize, která znamená novou epochu v dějinách programování, a to ke knize *Programování v jazyku C*.¹⁰ Tato dnes již kultovní skripta byla vydána v roce 1992 a o jejich popularitě a potřebnosti vypovídá mimo jiné i počet výtisků, jež vlastní Technická knihovna (dnes v rámci Moravské zemské knihovny). Ačkoliv kniha pojednává o jazyce programování, je psána ještě jazykem konzervativním, používajícím tečky, čárky, háčky, velká písmena, věty, odstavce atp.

⁹ Doktor – pejorativní označení používané techniky pro vědecké pracovníky v oblasti humanitních a společenských věd. Aplikuje se bez zřetele k dosaženým vědeckým a pedagogickým hodnotám.

¹⁰ Ing. Vladimír Dumek – Ing. Jan Roupec, *Programování v jazyku C*, Brno, Nakladatelství VUT Brno 1992.

Zamysleme se nejdřív nad pojmenováním tohoto jazyka – *jazyk C*. Již v tom se projevuje autorova¹¹ genialita a prozíravost, s níž předpokládal budoucí uplatnění tohoto jazyka, totiž že nahradí dosud převážně používaný jazyk český. Aby ovšem ukonejšil jeho konzervativní uživatele, nahradil slovo „český“ písmenem „C“, a přihlásil se tak ke kontinuitě jazyka „C“ s jeho předchůdcem, jazykem „českým“.

Podstatná sdělení přináší úvod knihy. Konstatuje se v něm, že „jazyk C zaznamenává v poslední době značný nárůst popularity a přitahuje stále nové uživatele“. A vzápětí tuto smělou tezi zdůvodňuje: „Jedná se o univerzální jazyk, který je charakterizován úspornými výrazy, moderním řízením běhu a značnou přenositelností.“ Navzdory epochálnímu významu tohoto jazyka, mají odvahu přiznat, že „jazyk C je jazyk relativně nízké úrovně“. Ale vzápětí dodávají: „Tento rys však nesnižuje jeho význam.“ Jsou totiž přesvědčení, že „udržení jazyka na nižší úrovni přináší značné výhody“, a hlavně zdůrazňují jeho hlavní funkci, která je uplatňována i při komunikaci dispečera s Hodnými psy: „Jazyk C umožňuje přímé jednoduché řízení...“ A z hlediska komunikace uživatele jazyka C s kolektivem Hodných psů vyniká i další vlastnost tohoto jazyka: „Na rozdíl do jiných programovacích jazyků, které jsou vhodné pouze pro jednu oblast aplikačního programování, těší se jazyk C jak nízkourovňové provozní výkonnosti, tak vysokoúrovňovému jazyku. [...] Podle okolností je možné používat jazyk C buď jako jazyk blízký stroji [...], nebo naopak v tomto jazyce vytvářet programy s vysokým stupněm abstrakce.“ Také proto může závěr úvodu vyznít optimisticky: „Jazyk C není jazykem mrtvým ani uzavřeným.“

To jsou bezpochyby prorocká slova. I ti největší tradicionalisté a nejzarytější puristé mu nemohou upřít jeho vyhody v konfrontaci s tradičním jazykem českým ... jsou podmanováni jeho primocarostí a funkcností a postupně podlehají jeho kouzlu

milan repa

¹¹ Pokud v souvislosti s předkládanými skripty použiji pojem „autor“ v singuláru, myslím jím výhradně Ing. Vladimíra Dumka, neboť nepochybují, že jsou především jeho dílem.

Lad'a má rád kanáry, ovšem není kanár jako kanár

Lad'a má rád kanáry.¹² Což je pro jejich barevnost jistě s podivem, neboť Lad'a jinak letí na modré ptáky. To ale nyní ponechme stranou. Bere je (kanáry) občas i ven. Na tenis. Namalované. Na zadním obalu knížky. Jsou dva a vystrkují prdelky. Zjevně se k sobě mají. Lad'a se k nim také má. Posadí je na empire a promlouvá k nim něžně: „Tak kluci, pěkně se dívejte.“ A kanáři se nestačí divit. Lad'ově vybrané technice a ladným pohybům po kurtu. K nim se postupně přidávají pronikavé komentáře. Zprvu: „Vladimíre, ty jsi ale kopyto.“ Posléze: „Dumku, ty jsi ale vůl.“ Zkrátka - není kanár jako kanár.

Jiří

¹² Domestikovaná forma pěnkavovitého ptáka druhu *Serinus canaria*, z řádu pěvců; příbuzný zvonohlíku zahradnímu (*Serinus serinus*), původní druh obývá Kanárské ostrovy, v 15. století dovezen Španěly do Evropy a chován jako okrasný pták zejm. pro zpěv; vyšlechtěny žluté a oranžové formy [Encyklopedie Diderot, sv. 4, Praha: Diderot, 1999]. K Lad'ově chovatelské vášni srov. též Tom P. : Soused D.

Hold včelaře včelaři

„Víte, Watsone, existují jisté stromy, které se prapodivně rozkošatí, jakmile dorostou určité výše. Mnohdy se s něčím obdobným setkáváme u lidí“, pravil obdivně jiný geniální včelař a příležitostný hudebník. Výstižně a s mimořádnou citlivostí tak pojmenoval charakteristické rysy svého apidologického kolegy a zarputilého uctíváče kontaktních míčových her. Jen málokdy se můžeme setkat s tak přesnou a s tak široce postihující významovou charakteristikou. Holmes tu přitom neměl na mysli jen fotbalové kvality svého kolegy, ale i jeho mimořádné lidské kvality.

Zvolené podobenství se stromem není, a v Holmesově případě ani nemůže být, náhodné a Holmes jím vědomě navazuje na jemu důvěrně známou esoterickou tradici, která symbolu stromu užívá, aby korunu nebes propojila s prvopočátkem všeho a spojila tak sílu a řád s krásou a dokonalostí, jež je stejně tak pragmatická, jako i duchovní – a která tak zřetelně vystihuje osobnost našeho kolegy.

Skryt by nám neměl zůstat ani význam atlanta, který Holmesův příměr evokuje a který pojmenovává důležitý povahový rys jeho apidologického a našeho fotbalového přítele. Totiž vůle a ochota spojovat a současně zajišťovat; ztělesňovat odpovědnost i pokoru – a hlavně trvání.

Těžko by byl někdo jiný schopen tak trpělivě a nenápadně práce jako muž, jenž část svého života zasvětil včelaření. Té práce, která pro mnoho z nás znamená prodloužení duševního zenitu i za cenu velkého fyzického opotřebování. Jen nejsilnější vytrvají, a on, přes řadu překážek, je první z těch, kdo vytrvali.

Holmesův skvěle užitý příměr však neplatí jen pro tyto vysoké symbolické roviny lidskosti, ale je (jak jinak také!?) bravurně zvolenou metaforou pro charakterizaci základního herního projevu našeho kolegy, v níž se současně zračí obdiv a úcta. Jen respekt před Holmesovým věhlasem mi pak zabraňuje mluvit o jistém typu závisti. Neboť i on, jak sám přiznává v případě o osamělé cyklistce (snad veden jiným typem mužské ješitnosti), má „jistou zběhlost ve starém a dobrém britském sportu“, leč „málokdy příležitost trénovat“. Jeho postřehy však ani v oblasti studia herního projevu nic neupírají na věhlasu jeho deduktivních schopností. Ti, kdo měli tu mimořádnou příležitost sledovat z největší blízkosti herní prvky a pohyby našeho kolegy, mohou dosvědčit, že příměr o výšce a rozkošatění je užit s kromobyčejnou přiléhavostí. Zvláště přesvědčivě to mohou odsouhlasit ti z nás, kdo se dostali do dosahu jeho zuřivě, jak ve zničující vichřici se zmítajících větví, které byly s to v jediném okamžiku sevřít a

nepustit. Upomínajíce nás současně na marnost našeho snažení, ale i na pevnost našeho chlapského spojení.

Nelze pak, než opět se odvolat na slova velkého apidologa a spolu s ním prohlásit: „Zatím všechno dobře pokračuje. Blahopřeji Vám. Máme však před sebou dlouhou cestu.“

Tom K.

Soused D.

Soused je něco jako příbuzný. Je nám okolnostmi přisouzen a nemáme nejmenší vliv na to, kdo se jím stane. A podobně jako s příbuznými jsou se sousedy jen samé potíže. Pravda, na rozdíl od příbuzných se od sousedů můžeme odstěhovat. Na nové adrese však leckdy čeká soused jiný, horší. Posuďte sami:

Za gymnaziálních studií jsem bydlel s maminkou na ulici Čápkova. Naším sousedem v přízemí byl pan K. Bedlivému oku tohoto čiperného důchodce nikdy nic neuniklo. Když jsem se ze školy vracel domů, oznamoval mi, zda na mne čeká dědeček či zda se mohu těšit na slastné soukromí prázdného bytu. Když jsem se vracel někdy ráno z plesu, neopomněl mamince ohlásit v kolik hodin se tak stalo a v jak zbědovaném stavu jsem byl. Občas přemýšlím, komu ještě dalšímu tento milý starý pán předával informace...

Abychom unikli jeho pozornosti, přestěhovali jsme se do nedalekého panelového domu na ulici Uvoz. Leč vůbec jsme si nepomohli. Sousedkou pod námi se totiž stala hašteřivá paní F. Konflikty s ní se staly naší každodenní realitou, každá záminka k hádce byla této paní dobrá: vadilo jí vše, zejména však voda. Ta se vyskytovala na trubkách vertikálně protínajících panelovou stavbu a vzhledem ke gravitačnímu působení Země měla tendenci splývat dolů. Paní F. to ovšem velice nelibě nesla. Namítal jsem, že nemohu ovlivnit kvalitu stavby z prkna socialistického projektanta, mizerně realizovanou národním podnikem Pozemní stavby v rámci plnění úkolů čtvrté pětiletky, tím méně pak fyzikální zákonitosti kondenzace a gravitace. Paní F. jsem však svými argumenty nepřesvědčil. Když jednoho dne žena otevřela dveře a spatřila tuto dámu, jak se v touze po odplatě s konvičkou v ruce chystá zalévat náš práh, bylo nám jasné, že musíme pryč.

Na ulici Dřevařské, kam se naše mladá rodina přesunula, byli sousedé v pořádku. Naše štěstí ovšem netrvalo dlouho. Jednoho osudného dne přešlo vlastnictví bytu nad námi z otce na syna a začalo peklo. Zvukově izolační vlastnosti dvouletkové stavby nebyly nikterak ohromující a mladý pan P. si pro svůj hlasitý způsob chůze záhy vysloužil přezdívku slon. Byl také pilným organizátorem večírků. Nejhorší byly soboty! Bujará zábava nad našimi hlavami končila až někdy k ránu a nedělní dopoledne nás pravidelně zastihovala v somnambulním stavu, z něhož nás nedokázal vyvést ani moderátorský um Jana Rosáka, ani žvatlání dementních chlupatých kumpánů Jů a Hele.

V zájmu zachování zdraví a přičetnosti rozhodli jsme se ještě jednou změnit adresu. Naše neradostné zkušenosti byly natolik poučné, že stěhování

neprovázela žádná větší očekávání. Měli jsme spíše obavy. Vždyť naděje na klidný život se sousedy se vždy ukázala býti pouhou chimérou, každá změna doposud byla toliko změnou k horšímu! Což o to, dům na Ruské byl o poznání lepší než ty předchozí, postavený v době před dvou- a pětiletkami, kdy ještě zdi skutečně izolovaly. Ale co sousedé? V jistém ohledu jsme nebyli překvapeni, neboť pan Š. z bytu napravo se od prvních okamžiků začal starat o kontinuitu v neradostných sousedských vztazích. (Šlo o typového křížence zvědavého pana K. a věčně nadávající paní F.) Díky silnému prvorepublikovému zdivu a kvalitním dveřím však bylo možné protivného pana Š. úspěšně ignorovat, až do úplného vyřešení problematiky soužití s ním milosrdnou přírodou.

Ale co soused odnaproti, pan D.? „Jaké hrůzy lze očekávat z téhle strany?“ ptali jsme se s obavou. A skutečně: pan D. má extrémní pracovní dobu. Jak kokrhání kohoutů vyháňá časně zrána z postele vesničany, tak jeho časný odchod do zaměstnání nastavuje nemilosrdné zrcadlo méně aktivním sousedům. Podobně jeho pozdní návraty domů jsou podnětem k meditaci nad vlastní leností. Pan D. žije obklopen krásnými bytostmi, má ženu, tři dcery a papouška. Všem se daří vše, na co sáhnou, jsou zdraví, inteligentní a úspěšní. Například hudební produkce papouška jsou tak pozoruhodné, že zapíská-li pochod toreadora z opery Carmen, celé patro jihne. Pan D. má energie na rozdávání a ještě jsem ho neviděl rozzlobeného (možná jednou v sokolovně, když se Jiří Voráč nevracel). Pan D. je navíc mimořádně šikovný kutil, všechno spraví, udělá a zařídí. Konfrontace vlastní nešikovnosti a nepraktičnosti s pestrým vějířem jeho dovedností bývá bolestná, tím hůře, že si těchto rozdílů povšimla žena. Věru není snadné sousedit s tak renesančním člověkem...

Kromě toho jsme s panem D. několik let hráli fotbal a tenis. Také jezdíme na výlety (má znamenitý orientační smysl a kreativní přístup k volbě tras!), na lyže, na koncerty, slavíme spolu Silvestra a Vánoce. A občas se v sobotu navštívíme. Zábava přitom bývá bujará, někdy dokonce tak bujará, že na nás v noci chodí rozzlobení sousedé a vyhrožují policií...

Tom

Lad'a a orientační smysl

Mezi Lad'ovými blízkými je známo, že má znamenitý orientační smysl. Kdykoli vyrážíme někam na výlet autem, Lad'a mne vyzve, abych jel první. Jistě ne proto, že by byl pohodlný či neznal cestu: on prostě zkouší, jak si poradím s nástrahami navigace a z odstupu sleduje, jak si vedu. A jak se zaplétám do krivolakých uliček neznámých měst, snažím se orientovat ve špatně značených objížďkách a nerozhodně kroužím po kruhových objezdech, Lad'a za mnou se směje. Není to smích škodolibého člověka, je to smích těch, kteří vědí, rozumějí nám a z povzdálí nám drží palce...

Jakmile však přijde na řadu pěší výlet, Lad'a přebírá iniciativu. Vlastnímu výslapu předchází fáze pečlivého plánování nad mapou. Nad koflíkem ranní turecké kávy probíráme možné varianty tras, přičemž Lad'ovy návrhy jsou vždy ty sportovně nejnáročnější. Při vyjednávání o cestě nelobuje za pouhý sběr kilometrů, nic mu není tak cizí jak tupé přesouvání po značkách se stády ostatních turistů. Lad'a je totiž mapový romantik, teprve nad zelenkavým nákresem krajiny jeho kreativita rozkvétá do těch nejúchvatnějších podob. Ano, mohlo by se jít značenou cestou, to by však bylo trapně přízemní... Lepší je jít bažinou! Místo cesty po vrstevnici chodíme do svahu přímo, často přitom končíme v neproniknutelných lesních porostech či trní. Lad'a je vlastně průkopníkem zážitkové turistiky, praktikoval ji už o generaci dříve, než se dočkala tak masového rozšíření.

Zajímavá situace ovšem nastává, když se Lad'a ocitne v krajině bez mapy. Je málomluvný, ztrácí chuť k jídlu, zrak mu někdy nápadně pohasíná, jindy se zase horečně leskne. Od jisté doby proto kupuji mapu i já. Je-li člověk na výletě s Lad'ou, je prostě dobré mít ještě jednu mapu v záloze. Eliminuje se tak nebezpečí abstinenčních příznaků našeho vůdce a zároveň vzrůstá jistota, že večer dorazíme domů.

Na koncertě skupiny U2 na Strahovském stadionu se jednou Lad'a vydal koupit zmrzlinu. Dlouho se nevracel. Když konečně po hodině a něco dorazil, tvrdil, že nemohl v davu najít cestu zpět, a že se mu mezitím zmrzlina rozpustila. Těmto povídkám však nikdo nevěřil. Pravda, pro obyčejného člověka by bylo obtížné prodrat se na stejné místo v šedesátitisícovém davu, pro Lad'u však nikoli. Příčina musela být někde jinde. Nejspíše na koncertě potkal někoho moc sympatického, s kým si chtěl vychutnat pár prvních písní irských rockerů...

Jeden den Ladi. D. aneb Obrazy ze života čínorodého chlapíka na pozadí strašlivého případu zhýralce.

Tragická fraška o deseti obrazech.

Torzo

1. obraz

Noc, Poslední leč, zhýralec a barmanka

Zhýralec, ponořen v oblacích kouře ze smrdutého doutníku, dopíjí další kořalku, načež se pokouší vstát. Jeho úsilí je marné.

Barmanka: *Doprdele už vypadni!*

Za okny začínají vřískat ptáci.

Zhýralec procedí: *Zasraní fógli. Zkurvenej den. Pižda jedna.*

2. obraz

Noc, Ruská 2, čínorodý chlapík, jeho žena a dcery

Čínorodý chlapík se probouzí. Radostně se protáhne do nového dne. V koupelně se osprchuje studenou vodou, vyčistí si zuby dobřela a vlasy zabarví dočerna. Polibkem budí ženu a dcery. Jsou poněkud nevrlé. Čínorodý chlapík ale ví své. Dnes je totiž čeká krásný kulturní zážitek. Půjdou na Cimrmany. Do fronty.

3. obraz

Noc (z pohledu zhýralce) / ráno (z pohledu čínorodého chlapíka), poslední schod u Poslední leče, zhýralec, čínorodý chlapík.

Zhýralec vrávorá z Poslední leče. Schody jsou tu obzvláště strmé a není na světě síly, která by je mohla zvládnout. Na posledním schodu se zhýralec kloní k zemi...

... vtom jej zachytí do náruče čínorodý chlapík a postaví – a raději i nadále jej přidržuje v rovnováze:

Čínorodý chlapík (beze stopy ironie): *Hochu, ty jsi mě ale příjemně překvapil, ty sis dnes nějak přivstal.*

Zhýralec mžourá činorodému chlapíkovi do tváře a ta je mu nějaká povědomá. Zhýralec pomalu zaostřuje a škytne.

Činorodý chlapík: No jasně, ty jsi tu taky pro lístky na Cimrmany. To bude ale nádhera, já se těším jak malej Vladimír. Jen ta brozná fronta. Já mám ale promakanou logistiku. Kolem půl šesté mě vystřídá žena a pak po hodině nastupují dcery. Když budeme mít štěstí, tak někdy kolem poledne dorazíme k pokladně, snad ještě budou lístky. Dnes přijdu sice trošku později do práce, ale uklízečky chodí i později, to jsou brozné baby, a to už vůbec nemluví o těch akademících, ti si chodí, jak se jim zlíbí...

Zhýralec ukončil zaostřování, komíháním udržuje rovnováhu již bez pomoci činorodého chlapíka a je vidět, že už ví. Chystá se k řeči, ale artikulace vypovídá službu. Nakonec jen mávne rukou a odchází do noci. Setkání s činorodým chlapíkem jej ale přece jen probralo -natolik, že začne hned přemýšlet, kde je ještě v tuto dobu otevřeno...

Jiří

Materiály

Dumek v dopisech a dalších dokumentech z období 1999–2003

Předkládáme veřejnosti výbor příspěvků ze serveru *Fotbálek starých pánů*, který ukončil činnost v roce 2003, je však dodnes k dispozici na adrese <http://www.phil.muni.cz/~jirka/fotbalek/FSP.htm>.

I když kompletní materiály na www poskytují úplnější obraz, pouhá elektronická existence není pro památku Ladí Dumka dostačující. Jeho vyvedení ve skutečně trvanlivém materiálu je teprve v jednání – z úsporných důvodů se uvažuje o úpravě Tyrše za královopolským sokolským tenisovým kurtem (protože Tyršové jsou v Brně dva); Lad'a Dumek by ovšem vyšel poměrně malý. Proto se zde pokoušíme – výběrem z výše uvedeného zdroje¹³ – fixovat Dumkovu mnohostrannou osobnost alespoň na papíře. Není pochyb, že z předložených dokumentů vyjde Lad'a Dumek jako velikán.

A protože Lad'a Dumek a fotbálek jedno jsou, jde současně i o nástin starší historie celého Fotbálku starých pánů, resp. Hodných psů, byť omezený koncem roku 2003, kdy server zastavil činnost.

Vznik Hodných psů na ose Žila – Pospíšil – Dumek¹⁴

První období FSP (viz první dopis níže) – předdumkovské – je spojeno s Tyršovým sadem, tehdy ještě vybaveným dvěma fotbalovými plácky, a s organizátorem Jiřím Žilou. Titul Otce zakladatele (a později také čestného předsedy Hodných psů) je však vyhrazen Tomáši Pospíšilovi. Dokládají to dva jeho historické e-maily; pro naše téma je však podstatné, že ve druhém z nich – tedy na samém úsvitu moderní éry FSP – se již obrací adresně k Lad'ovi Dumkovi a naznačuje, že spoléhá na jeho organizační výpomoc:

¹³ Poznámka: Všechny materiály stažené z www hodných psů jsou vyznačeny sazbou bezpatkovým písmem a jsou uvedeny v podobě z 5. 12. 2008. Citovány jsou bez redakčních úprav a oprav (jen ojediněle byly opraveny evidentní překlepy), případná krácení jsou naznačena.

¹⁴ Naivně jazykozpytné teorie zejména německých žurnalistů, že příjmení hlavních organizátorů jaksi mysticky vystihují – nebo snad spoluvytvářejí – podstatu jednotlivých období, je nutno odmítnout. Je-li současná Lad'ova hra poněkud zádumčivá, je to dáno jinými faktory.

5. 10. 1999 (ustavující e-mail):

Mili pratele a kolegove,

Mozna se ptate, co znamena zkratka FSP. Neni to zkratka funkni perspektivy vetne¹⁵, jak se mozna nekteri domnivete, nybrz fotbalek starych panu, jeho organizce jsem se ujal.

Budete-li mit zajem, vezte, ze v patek opet vybihame. Je vsak zapotrebi dostavit se v plnem poctu! Prosim ozvete se mi s podnety, kde hrat (prozatim navrhuji hriste techniky na Palacaku, pripadne placky v Zamilovanem hajku).

Tom

12. 10. 1999 (první zmínka o L. Dumkovi):

Mili pratele,

Pripominam ze prvni utkani fotbalu starych panu probehne jiz tento patek v 16.00 na Palackeho kopci (hriste nad hristem brnenskych aligatoru, doufam, ze je vse OK, Lado).

V pripade, ze nevíte, kde to je, vyrazime na kolech s kolegu Absolonom v 15.45 od naseho domu na Ruske 2 (Slovanak), je mozne se pripojit.

Prosim obratem potvrďte svoji ucast. Nenechte se odradit destem, je dulezite, abychom se vubec sesli a domluvili se na dalsim postupu (viz. plany na zimu, hledani terminu a telocvicny).

Tom Pospisil

Zranění a návrat

Od této chvíle je Laďa již trvale na scéně, a to nejen jako hráč. Svému manažerskému umění dává však zprvu vyniknout jen příležitostně, když Tomáš Pospíšil absentuje a přenesení proto pokladničku přes chodbu.

Hrací den se přesouvá z pátku na neděli a místo z venkovních hřišť do sokolovny (poprvé 14. listopadu 1999 od 18.00) , kde se hraje dodnes. Následuje éra polarizované hry Filozofická fakulta – Zbytek světa¹⁶. Že Dumkova hra byla pro team Zbytku světa nepostradatelná, to jasně dokládá tato série tiskových zpráv, spojená s temnou dobou jeho zranění. Najdete zde i přímé zprávy z průběhu onemocnění (káž by se Wenger s Rosickým z této otevřenosti poučili!).

¹⁵ Autor dopisu se odvolává na anglický termín *functional sentence perspective*, navržený brněnským anglistou Janem Firbasem a běžně užívaný v anglickém diskurzu. V české lingvistice je běžnější označení *aktuální členění větné*.

¹⁶ Podrobnosti viz web Hodných psů

Neděle 7. 1. 2001, FF - ZS 19 : 10Ohlasy z tisku:

Utkání začalo oboustranně velice opatrně se zajistěnými obranami. Rychlejší ZS - castecne jiz v cernem - pridal do nastupu i notnou davku obetavosti (viz Krejzovo odrene koleno jiz ve 3 minute). Asi 30 minut se zdalo, ze biologicke hodiny konecne uderily a mladsí tým ZS bude od pocatku noveho Milenia jiz jen vyhrazovat.

Jenze ti, kteri FF jiz odepisovali, se (po kolikate uz) mylili. Po odpoutani skore na 7:5 jiz disciplinovanost v radach ZS polevila a rutineri v zelenobilem si dosli pro vitezstvi 19:10. Ukazuje se, ze zacelit diru vzniklou absenci rasantního Dumka bude velice tezke.

(ČTK - tp)

Neděle 14. 1. 2001, FF - ZS 15 : 10

Podobně jako minule, i dnes držel Zbytek světa, stále ještě bez svého špilmachra Dumka, krok ve skóre a překonával soupeře v pohybu po hřišti. Poté opět poněkud polevil a rozdíl dvou branek jej přinutil otevřít hru, což je již tradičně voda na mlýn FF. Ke konci naopak docházely síly a odhodlání filozofům, takže poslední čtvrt hodina vyzněla ve prospěch ZS.

(záznam z virtuální kroniky)

Ohlasy z tisku:**Operace ještě neproběhla**

Fanoušci se opět nedočkali svého idolu - ZS vyběhl včera na hřiště ještě stále bez Ladislava Dumka. Sportovní lékaři dosud konzultují stav Dumkova kolena a k operaci přistoupí pravděpodobně až v únoru. Obávaný útočník zatím kondičně trénuje a je odhodlán se po operaci co nejdříve vrátit do vrcholového sportu. Není třeba dodávat, že borcům z FF se z toho třesou kolena, což může způsobit únavu materiálu a následně vést k lavinovitému šíření zranění kolene v táboře Dumkových soupeřů.

(-jj-, Sportovní demokracie, 15. 1. 2001)

Neděle 21. 1. 2001, FF - ZS 13 : 11

Absence Dumka byla tentokrát více než vyvážena nepřítomností jedné z hlavních hvězd týmu FF (a také jeho pohybové složky) Tomáše Pospíšila. ZS si proto právem brousil zuby na korekci nepříznivé bilance. Naděje se však ukázaly jako plané. Průběh byl víceméně tradiční: FF se dopracovala až k vedení 12:6 a v závěru jako obvykle hájila vítězství, když se ZS jako vždy pokoušel zálučně využít kondiční převahy. Proti dávným zápasům je zde však přece patrný jistý posun: FF už rozhodně není tím betonujícím týmem, kterému redaktoři kdysi předhazovali nelibivý styl hry. Po většinu zápasu je hra v poli zcela vyrovnaná a i soupeř se už naučil taktice rychlých brejků. Zřejmě mu chybí už jen několik let zkušeností.

(France Football 22. 1. 2001, překlad J. R.)

[A pak již přišla dlouho očekávaná zpráva \(viz níže *Titán...*\)](#)

Neděle 4. 2. 2001, FF - ZS 10 : 10

Sestavy: FF: Pospíšil, Trávníček, Gazda, Sviták, Rambousek. - ZS: Kubiček, Svoboda, Absolon, Krejza

Ohlasy z tisku:

(...) Co dodat k výsledku 10:10? Devět zralých mužů se dělalo s úkolem, který jim nepřínáleží, a to je výsledek: po hodině a půl byla obě mužstva tam, kde začala. Existuje snad lepší doklad o marnosti, ba škodlivosti takzvaného fotbalu? Bylo promrháno celkem 13,5 člověkohodin a ohroženo zdraví několika osob významných pro naši kulturu i politiku. Co na to naši zákonodárci? Pověčeme s sebou toto barbarství i do třetího tisíciletí?

(z prohlášení Ligy proti kopané, 5. 2. 2001)

Titán ZS spoléhá na titan

Idol fanynek ZS Vladimír Dumek byl v uplynulých dnech úspěšně operován a podle vyjádření lékařů je jeho koleno, do něhož zabudovali několik kilogramů titanu, v uspokojivém stavu. S jeho návratem na palubovky však podle jejich názoru nelze počítat dříve než na podzim. Nezbyvá než mu držet palce - lze si jen stěží představit, jak musí opora mužstva a tvůrce hry trpět nad zprávami o působení svého týmu, který se potácí u dna dvoumístné tabulky.

(Fotbal, únor 2001)

[Vedle pravidelné ligy dvou klubů se Hodní psi účastnili i řady pohárových a jiných střetnutí. Jedinou zahraniční nabídku bylo bohužel nutno odmítnout – zde zapůsobila zřejmě i absence velkého LD, stále ještě v rekonvalescenci. Jednalo se o pozvání na Ostrov svobody \(nikoliv prý Richarda\). Celý text i důvody odmítnutí viz web HP:](#)

Krátce z ČTK (6. 2. 2001):

Bezprostředně poté, co speciál kubánských aerolinií dosedl na plochu ruzyňského letiště, vydal pan poslanec Ivan Pilip prohlášení, v němž mimo jiné uvedl:

[...] Současně však, a dodávám že pod nátlakem, jsem nucen opakovat i oficiální pozvání pana Fidela Castra fotbalovému týmu FF."

[Nebyl-li ale Dumek na lavičce ani v kanceláři klubu, byl přesto stále s námi. Stačí si povšimnout, jakou věrnost mu zachovávali novináři, kteří jej i po měsících absence opakovaně zmiňovali – tak např. *Sportovní demokracie* 12. 2. 2001: ...zatímco Zbytek světa se naopak dostavil \(ovšem až na Dumka\)](#)

v kompletní sestavě... – a nezřídka přeměřovali jeho schopnostmi mdlé výkony zbytku Zbytku světa (viz výše). Následující ukázka dokládá, že Laďa nikdy neztratil kontakt s děním:

Neděle 25. 2. 2001, FF - ZS 13 : 10

Atmosféra zhoustla, výsledek nezměněn

[...] Zápas nadchl diváky. Oba týmy se blýskly řadou pohledných kombinací a víceméně spravedlivě se střídaly v obléhání i rychlých brejcích. Bojovníci ZS si zřejmě uvědomili, v čem tkví jejich síla, a ještě zvýšili důraz. Krejza běhal, je-li to možné, ještě rychleji, a dokonce i v očích klidného Čendy, duše i Dušína týmu, se objevil bojovný lesk a jeho hlava ztratila na učesanosti. Dravost hry už snese srovnání i s nejdivočejsími zápasy turecké ligy. Nutno říci, že se FF nedala zahanbit a i její hráči místy přiostrili. Jako živoucí, byť kulhající memento působil za těchto okolností legendární Ladislav Dumek, který navštívil zápas v nové roli fotoreportéra nejmenovaného listu. Nezbývá než doufat, že je to role dočasná a že až se Dumek vrátí, najde alespoň jednoho ze svých bývalých spoluhráčů a soupeřů zdravého a připraveného ke hře.

(FF UJ 26. 2. 2001)

Laďa Dumek se zpět do činnosti Hodných psů zapojil nejdříve organizačně. Jako trenér a víceúčelový bafuňář se podílel na utkání s externími týmy (Doktoři a FMP Plovdivská), viz např. záznam:

Středa 30. 5. 2001: FSP - FMP Plovdivská 15 : 10

Tým FSP: Řepa, Sviták, Voráč, Pospíšil; Petrželka, Absolon, Kubiček, Rambousek.

Trenér: Ladislav Dumek.

FMP Plovdivská: Jiří Točev, Mira Filip, Roman Kolář, Petr Mánek, Marcel Nekvinda.

Zejména však vyjednal pro Hodné psy účast na turnaji **Kanický kopanec 22. 9. 2001**, kde si zajistili 3. místo, a posléze na turnaji o Družstvo čarodějů.

Turnaj o Družstvo čarodějů

představuje dosavadní vrchol v historii Hodných psů (manažer Dumek ovšem ještě jistě neřekl poslední slovo) a právem si proto zaslouhuje vlastní podkapitolu. Konal se **27. 4. 2002** a Hodní psi na něm při účasti šesti týmu slavně zvítězili. To už byl ovšem idol fanynek Laďa Dumek na trávníku a hnal svůj tým vpřed i příkladem. Příprava v jeho podání byla tentokrát vzorná, zahrnovala i průzkum hřiště a trénink na trávě. Co na tom, že její

jádro, materiály od najatého asistenta Csaplára, dorazily k hráčům až po turnaji? Alespoň je vidět, že je k vítězství nepotřebovali:

17. 4. 2002: Příprava na kanický turnaj

uz ted je jasne, ze sestava na kanicky turnaj bude mit daleko ke svemu optimu, nicmene vsechny pripravne prace pokracuji uspokojive a pevne verim ve zdarny konec. [...] jeste se mi zdaleka ne vsichni ozvali (treba jiri vorac si dava pekne na cas), ale to se tez urcite spravi. udelal jsem pokus zajistit jednotne trenyrky, zitra budu znat vysledek (zajiste kladny). ohledne barvy nevim, protoze jeste nemam definitivni zpravu od samozvaneho nacelnika vystrojního skladu jiriho macika, koho ze se mu podari vohnout k ochote nas obleci. jelikoz se klani bude odehravat ve zcela jinych podmínkách, nez na jake jsme zvykli, zorganizoval jsem na nedeli zmenu, ktera spociva ve sziti se s zivly prirodniimi a pravidelny nedelni trenink se uskutečni na "travnatem" hristi nad strojní fakultou a nad hristem amerického fotbalu brnenskych aligatoru. pametnici urcite zamacknou slzu, nebot v tomto prostredí se pocala odvijet nase krasna krvava aktivita. budu se snazit zajistit, abychom byli opraveni vyhodit odtud pripadne vetrelce a tak realne nebezpeci hrozi pouze od americkyh fotbalistu, kteri tam hravaji v pripade spatneho pocasi, aby si nerozryposili svuj krasny travnik. pokud by k tomu ovsem melo dojít, zajiste se radeji presuneme do sokolovny (ne ze bychom si netroufli na aligatory, ale bude prece skarede). vemte tedy na vedomi zmenu na nedeli 21. 4. hraje se venku nad fakultou a zacatek je v 17,00 hod. je potreba vziti outdoor kopacky (zbynek ma prej funglovky). pokud by se melo prihodit neco neocekavaneho, tak se včas ozvu.
dumek

22. 4. 2002: Ve stredú opét venku

jelikoz nas vrchni managor chytil nejakeho bacila a ve stredú nebude, ujal jsem se organizace stredecního klani, ktere jsem domluvil opet na skoro travnate hriste pod palakem. po nedelnim testu se ukazalo, ze prirodni podmínky jsou diametralne odlisne od laboratorního prostredí telocvicny a na nasem hernim projevu je co zlepsovat. domluvil jsem zacatek na 17,30 hod. a prosim o potvrzeni ucasti. omluvu prijimam pouze od starnoucich hvezd, kterym vyssi frekvence treninku nesvedci s nadeji, ze na sobotnim turnaji prokazi opravnenost nominace zvyšenou vybusnosti a agresivitou.
dumek

A nakonec ona zpětná příprava – zcela nový trenérský prvek, který od té doby intenzivně zkoumá Fakulta sportovních studií MU. E-mail doprovodil manager šesti fotografiemi, z nichž pro ilustraci zahrnujeme jednu.

29. 4. 2002: Melo přijít před Kanicemi

Jelikož jsem zjistil, že selhala technika a nebyl doručen poslední mail před kanickým turnajem, posílám jej znovu, aby bylo zřejmé, že snaha byla skutečně maximální.

ozval se mi analytik csaplár s nejaktuálnějšími informacemi týkajícími se kanického turnaje. vzhledem k tomu, že sleduje pouze týmy z absolutní světové špičky, nemá žádné informace o účastnících vyjma nás, a ty už poskytl všem soupeřům. u těchto prý zavládlo intenzivní zdesení a zoufalé shánění ochranných pomůcek. jediné, co mi mohl nabídnout jsou snímky exteriéru hrsti za školou a ty vám posílám. byl jsem se tam podívat a je to klasické drnoviště, neprůlis rovne. je tam ale víc trávy než pod palakem. s detailního snímku vzácně pampelisky pan csaplár usoudil, že nejlepší bude použít obutí s kolíky typu BX254/WZ, zaručující nejlepší protiskluzové podmínky. ze snímku našeho figuranta můžete usuzovat, jak velkou opici si lze v kanicích poridit (az po boji).

Jedna z šesti Csaplárových obrazových příloh

[...]

dumek

[A nyní konečně ohlasy na samotný turnaj:](#)

Hodní psi Týmem čarodějů!!

Výsledky ve skupině: Hodní psi : Feron 2 : 1 ; Hodní psi : Autonova 1 : 0

Finále: Hodní psi : GOZ 4 : 1

Z dopisu ředitele záchytné stanice v Černovicích manažerovi mužstva Hodní psi ing. Dumkovi:

... dále Vás chci požádat, abyste zajistil, že tzv. Hodní psi příště nevyhrají tak velký pohár. Oni si potom do něj v euforii nechávají nalévat směs sprostých alkoholických nápojů, na něž nejsou ze své akademické praxe zvyklí, čímž ruínují sebe a finančně také své rodiny. Vše pak končí rušením nočního klidu a v konečné fázi u nás.

Také jim domluvte, ať se nevysmívají našim skotským střikům, že jsou na takovou vodu zvyklí, neboť prý "je stejně teplá jako v sokolovně." Snižuje to naši autoritu před dalšími zachycenými...

Ze vzrušeného komentáře týdeníku

KRAJEM LIŠKY BYSTROUŠKY:

Hráli vůbec fotbal? Jejich rozbíječská a studená hra, vykalkulovaná a bez invence bohužel rozbíjela skvělé akce mužstev z našeho kraje, jež tolik lahodí očím diváků. Vyhráli šťastnými góly a také proto, že hráli, na rozdíl od jiných, na dva regulerní útoky - vždyť to už je hokej, jen ty brusle chybějí!!!! Ale my všichni víme, kdo je skutečným morálním vítězem celého turnaje. A nakonec jeden vzkaz: na Kopanci si to povíme, teda jestli vás vůbec pozveme!

Z bleskového průzkumu CVVM (11 respondentů z mužstva Hodní psi):

Podle průzkumu většina mužstva plnila spolehlivě taktické herní pokyny především proto, že se bála ironických poznámek (a lískového prutu) manažera ing. Dumka. Potvrdila se tak slova známého válečníka pruského krále Fridricha II., který razil zásadu, že "voják se má bát víc svých velitelů, než palby nepřítelových děl."

Laďa Dumek první zleva v dolní řadě, jména ostatních se nedochovala.

Již v e-mailu z 22. 2. 2002 odstoupil z funkce manažera Otec Zakladatel Tomáš Pospíšil – i když fakticky se nadále podílel na hře i činnosti a oficiální rozloučení s ním se konalo až v prosinci téhož roku – a tak si neúnavný Dumek užil kanický úspěch jako hráč, trenér, manažer a Csaplár klubu.

Další vývoj po kanickém úspěchu

I když po kanickém vítězství se stejně slavné výsledky neopakovaly vždy (vzpomeňme – nebo raději ne – kupříkladu neslavného odjezdu z následujícího kanického turnaje v červnu 2003), tým pracoval pod příčinlivou rákosovou taktovkou manažera Dumka dále. Server Hodných psů k tomu poznamenává:

Pro ilustraci několik čísel: jen v období od 23. 8. 2002 do 5. 6. 2003 zaslal Dumek všem účastníkům neméně než **75 (slovy sedmdesát pět)** kolektivních e-mailů, nemluvě o některých individuálních pozvánkách či citlivých otcovských pokáráních...

a dokládá to rozsáhlým výběrem z korespondence, z něž lze převzít jen ještě užší vzorek. Čtenář v něm nalezne vše, co Dumka zdobí a činí nám

drahým; vedle skromné a soustavné, vpravdě mravenčí organizační práce či silné složky motivační (Dumek píše o „nové tradici zodpovědnějšího přístupu k peči o vlastní fyzicko“ nebo o „možnosti očekávat dnes večer kvalitní souboj v sokolské telocvičce“) dojde i na nefalšovaná chlapská vyznání („chlapi, ja se snad v živote na nic tak netesil...“ – kam se hrabou dnešní ligové primadony se svými srdíčky!). A to nemluvíme o osobité Dumkově grafické úpravě, ovlivněné nesporně typografickou tradicí slavného Bauhausu.

23. 8. 2002

Subject: **Sezona definitivne zacina**

jako starsi panove jiz mame pravo na trosku konzervatismu, takze hraci termíny nastavuji i pro nasledujici sezonu temer stejne. je jakasi nadeje, ze ve stredu budeme moci chodit ve 20,00 hod., to se ale upresni az v prubehu prvniho dnu mesice zari. zmena nastava v nedeli, kdy se zacatek posunuje na 19,00 hod. hlavne jsem mel snahu vyjit vstric jirimu macikovi, ktery by to mohl stihat lepe a radostneji, znamena to ale, ze bude stale chodit na sestou. tu chvili na nas muze pockat u hodnyho psa. prvni utkani se tedy uskutecni ve stredu, 4.9.2002 ve 21,00 hod. na tradicni palubovce. chlapi, ja se snad v živote na nic tak netesil...

lada

5. 11. 2002

Subject: **Potvrzeni stredecniho terminu**

s radosti potvrzuji stredecni setkani za ucelem vyroby dostatecne dispozice k nalezite konzumaci u hodneho psa. (streda 6. 11. ve 21,00 hod., opakovani je totiz matkou moudrosti, jak nam neustale opakují vsichni moudri kolem nas). soucasne pripojuji dve noticky, ktere mohou ozvladnit moji suchou korespondenci. prvni je z kategorie usmevnych, druha, bohuzel, tragicka.

1)

zbynek se prihlasil nasledujicim textem, ze ktereho uvadim pouhy fragment:

... tak ja se prihlasuji, ale kdyby nas bylo moc, treba dvacet na dvacet, dej mi vedet, protoze ja to mam pomerne daleko domu (do Julcu) a vecer se bojím, tak bych zustal doma, ale mrzelo by me to, protoze jsem v menze potkal Ramba a on se holedbal, ze prijde, a to ja bych zase nerad propasl, tu jeho hru, kterou jste tak vychvalili v hospode (ac nebylo-li to pod vlivem alkoholu?), protoze chvili, kdy prijde mezi nas amatery a ozivi svymi odvaznymi pruniky, klickami a nahravkami nasi stereotypni hru, je jako safranu, a mam-li se neco priucit, ac je to opovazlive ba domyslive, nemohu jednoduse zustat doma ...

2)

s bolesti v srdci, leč statečně to nesouce, vám musím oznámit, že do mých rukou byla složena definitivní rezignace otce zakladatele, otce aktivního, nekolikanásobného doktora a docenta čekatele, Tomáše Pospíšila, který využil mé indispozice při návratu z koncertu spejského tygra (neslyšel jsem a navíc jsem byl zhuřelý) a jen tak mezi řečí prohodil, že kdesi mezi krásnými rytmy funky a v odlesku zpocených černoskych plesí jasně uviděl pokyn, aby nepokoušel osud a odesel na samém vrcholu své slavy (lapidárně procedil mezi zuby: sice sem nemoh chodit, ale že tam to tam s rambem padalo ...). Prátele, reknú vám, že pouze teplota blízkosti se bodu mrazu a moje rozpaky nad alternativou jet tramvají až na konečnou do Rečkovic, čímž bych vycerpal limit nekolikapasmové jízdenky, mi zabránily vzít toho dobrého bracha kolem ramen a prohodit povzbudivá slova utechy (sice jsem nevěděl jaká, ale stejně bych je kolem ramen vzít nemohl, protože je krapánek vyšší). Nezbývá než doufat, že po vzoru navrátilové, Jordana, Lemieuxe a dalších je přece jenom budeme muset (teda moci), znovu přivítat mezi sebou.

[...]

dumek

14. 11. 2002

Subject: **Hodnocení stredy a pozvanka na nedeli**

mili prátele,

streda se paradoxně stává silnějším hráčím dnem co do účasti i kvality předvedené hry. Pravda, včera to také bylo způsobeno tím faktem, že někteří nezodpovědní jedinci prosadili generáční utkání, čímž se na naší platforme etablovaly dva útvary, podobné těm z památných soubojů ff + zs. Tentokrát se ovšem jednalo o staré a mladá hodně psy. Výsledek utkání je pro tento okamžik nezajímavý (to vítě, bojovali jsme jak lvi, ale málo platně, příroda si rekla o svojí dan), chci ale vyjádřit uspokojení nad solidní účasti, která nejen že naplnila klubovou pokladnu mírným přebytkem (pokud někdo snad zůstal dlužný, uhradí zvýšenou částku v nedeli), ale přispěla k pohlednějšímu fotbalu. Každopádně podávám vyzvu k oznámení účasti na nedělním setkání (17. 11., 19,00 hod.), které by mohlo navázat na novou tradici zodpovědnějšího přístupu k věci o vlastní fyzickou píseň do patku 9,00 hod. ihned po tomto termínu se ozvu s předpokladaným stavem kadru.

lada

27. 11. 2002

Subject: **Potvrzení stredy**

všechny aspekty vypovídají o možnosti očekávat dnes večer kvalitní souboj v sokolské telocvičně. deklarovaná účast tomu neomylně nasvědčuje. Zdá se, že všichni akteri si jsou vědomi blízkosti konce kalendářního roku a s ním spojeným vyhlášením nejlepších hráčů v typických psích kategoriích, jako je nejlepší manažor roku,

nejzodpovednejši pokladnik roku, nejestetičejši obranny zakrok, nejmotnejši hrac nad 40 let a najvetši postrach palubovky. na vetsinu postu (u hodnyho psa urcite vymyslime dalsi kategorije) jsou sice jasni kandidati na vitezstvi, ale to se prave muze zlomit v poslednich utkanich tohoto roku.

tez pripojuji posledni vyzvu jirimu r. k ucasti na dnesnim utkani (slibuji lobovani za zarazeni kategorije nejvetši lisak mezi hodnymi psy - nedovedu si predstavit lepsiho ...)

lada

9. 12. 2002

Subject: Zaver letsniho roku + streda

prosim o oznameni vasi ochoty zucastnit se stredecniho klani. piste do uterni pulnoci, behem sedy dopoledne potvrdim konani ci nekonani.

jelikoz se v nedeli 22. 12. skutečne nehraje (vcera jsem verifikoval), domluvili jsme na schuzce pripravneho vyboru, konane v nekurackem salonku u hodneho psa (nekeri nezodpovedni zivlove ale hulili o sto sest), zaverecny vecirek na nedeli 15. 12. potrebuji vedet, kolik nas bude, aby se udelala patricna rezervace. akci bychom uskutecnili po zapase, predpokladam nejakou kaloricky vydatnou a zdravou veceri, takze manzelky, pritelkyne a milenky mohou pocitat s vasi gastronomickou neucasti, na oplatku vas mohou vybavit nejakou tou stokorunou. vyjadrete se behem tohoto tydne at uz kladne nebo zaporne, vitana bude i ucast sportovne mene aktivnich clenu, kteri naopak mohou vnest kvalitni konverzacni prvek do nasich nudnych diskusi (napr. kolik zase vorac nepromenil tutovek, ...).

lada

19. 12. 2002

termíny na rok 2003

vcera byla uspesne završena sezona s cislem 2002 velice kvalitnim utkanim s nasledujici kulturni vlozkou u hodneho psa, kdy doslo nejen k objektivnim hodnocenim sportovnich vykonu, ale dostalo se i na veci praktickeho razu, pri kterych nekeri akademicti pracovnici prokazali neobycejne znalosti tez v oblasti zoologie a botaniky (kapri maji nekdy vnitrostni a stromky jsou prevazne zelene). take byly upresneny nekeré termíny pro pristi sezonu, která bude zahajena v nedeli 5. 1. a dale by se mela odvijet podle klasickeho modelu streda - nedele. predbezne byl schvalen termin prvnioho pratelskeho utkani s doktory (streda 22. 1.) a behem dalsich 3 tydnu take zapas s plovdivskou, na který upresni termin kolega vorac, pokud se ovšem přes svatky neotravi ze zluci nekvalitne vykuchaneho kapra.

jelikoz se vam hlasim naposledy v tomto roce, chtel bych poprat vsem klidne proziti vanocnich svatku, behem kterych byste nemeli zapominat

na udržovani fyzickej kondice a pilovani technických fines s micem. na setkani v pristim roce se tesi
lada

JARO 2003

6. 1. 2003

Tak to opet zacalo

s nastupem noveho roku zdravim vsechny hodne psy a soucasne jim preji mnoho osobnich a sportovnich uspechu. je potreba si uvedomit, ze pouze zodpovedne plneni zavazku vuci tymu zaruci odpovidajici pozitek ze hry a proto musim hned na uvod sezony vyjadrit nespokojenost s velice slabou vcerejsi ucasti. nastesti nas poctil svoji pritomnosti michal, coz povazuji za prislib do budoucnosti, ale vetsina opor si spokojene zustala se svymi ziskanymi svatecnimi kilogramy doma a mysl si, ze jim to projde. opak je vsak pravdou a budeme zrejme nuceni pristoupit k progresivnim financnim sankcim za neomluvene ucasti. na zaverecnem hodnoceni vcerejsiho vecera byla taktez vyjadrena nespokojenost se stavem webove stranky hodnych psu, ktera ustrnula ve svem vyvoji. zodpovedni necht se zahledi do sveho svedomi. na zaver teto povzbudive pasaze tedy zadam o oznameni ucasti na stredecnim setkani (8. 1. 21,00 hod.). vyjadreni zasilejte do uternej pulnoci.

12. 3. 2003

Nejistota streda

mam potvrzenou ucast od peti lidi, takze konani utkani je velmi nejiste. ja se prijdu podivat, pokud by si nekdo nahodou dodatecne rozmyslet svoji nominaci. napriklad cenda slibil podani zpravy, zda ano ci ne, ale asi ma strach chodit ve stredu, zrejme mu staci vzdy ten nedelni vyprask. jinak mam jeste jednu neprijemnou zpravu, stav klubove kasy se dostal na svoje historicke minimum. v teto chvili mame 50,- kc a tak jsme pozbyli zachranny financni polstar. pro pokryti nakladu je tudiz potreba na stredy (pokud budou zachovane) minimalne 6 lidi a na nedeli 9 lidi. v jinem pripade budeme muset prikrocit ke zvyšení prispevku nebo ke zkraceni nedelni partie o pul hodiny. (vlastne mame 100,- kc, cenda dluzi ...)

lada

Mon Mar 31 07:52:24 2003

Subject: **streda se planovite rusi**

na stredu predepisuji muzstvu hodnych psu teoretickou pripravu podporenou sledovanim technických fines brucknerovych hochu. marti.de muze tise fandit litve, aby vzala alespon bod skotsku. sejdeme se tedy az v nedeli a doufam, ze ve stejne hojnem poctu jako vcera.

lada

Thu Apr 10 11:29:57 2003

Subject: **lehke pokarani**

panove, doufam, ze si kazdy vcera vzpomnel na moji predpoved o predem domluvenem vysledku fotbaloveho utkani a zamrzelo vas, ze jste se nebyli probehnout (jen tak mimochodem, za 14 dni vyhraje barcelona 3:1 a postoupi). [...] privital bych, kdybych se dozvedel v nejakem predstihu, ze puvodne ohlaseny plejer nekde uvazl a tudiz neprijde. vcera byl prislib celkem kvalitniho obsazeni, ze ktereho díky nezodpovednemu pristupu nekterych zustalo jen torzo. [...] behem tydne podniknu individualni mejlove pohovory se vsemi, kteří kdy prosli nasimi radami a stali se prubezne latentními a zjistim ochotu chodit dale hravat. u jedincu s delsi dobou regenerace

organizmu budu samozrejme tolerovat i delsi pauzy. nekdy se ale tato doba limitne blizi uplnemu zapomneni. cendo, nemusis mit strach, ten tyden co ty potrebujes po nedelnich masazich je jeste unosny, pokud bys chodil hrát i ve stredu, znaven a castecne znehynben, tak by se do tebe ti dobytckove trefovali daleko vice, protoze bys nemohl tak krasne tancovat s micem, jak ty to umis. klidne si interval protahni aji na tydny dva, at jsi na nas prijemnenjsi. potom treba i do te sprchy zaskocis ...

ahoj v nedeli

lada

Thu Apr 17 08:15:06 2003

Subject: **sejdeme se az po velikonocich**

jelikoz jsme vcera absolvovali utkani v plnem poctu (pro absenci vyhlasenych rvacu, simulantu a kverulantu vedene ve velice pratelske atmosfere), mrzi mne o to vice, ze musim zrusit nedelni setkani. velikonoce budiz pro tento cin dostatecnou omluvou. prosim proto o informaci, kdo je ochoten prijít ve stredu 23. 4. v televizi sice davaji utkani jakychsi provincnich tymu, navrhuji vsak naplnit vecer kvalitnim fotbalem doprovazenym pratelskym postekavaním hodnych psu. dejte mi zpravu do pondelni pulnoci (21. 4.), abych mel moznost sahnout pro pripadne rezervy (predbezne se pocita s ucasti forejtnik, petrzelka, cibulka, svitak, svitak, svitak, svitak, dumek). preji vsem pekne svatky a mnoho uspechu pri hledani velkopatecnich pokladu.

lada

Mon Apr 28 06:25:08 2003

Subject: **sportovni streda**

jeste pred tim, nez vzesnu tradicni dotaz na stredecni ucast, bych chtel vyjadrít nespokojenost nad invalidni platebni kazni nekterych hodnych psu. jeden hrisnik mi vcera nezaplátil, tudiz se mu, díky velmi nezdravemu stavu klubove pokladny, podarilo vygenerovat financni schodek, který se musel hradit z rezerv. verim, ze se dotycny cestne vyrovná se svoji povinnosti a zavazek vyrovná i se stanovenym penale 10% z dluzne

castky. jelikoz budeme muset vitovi f. zaplatit za opravu mice, pocitejte kazdy s 20,- kc nad ramec beznych financnich zavazku (mate pravdu, take mam pocit, ze si dotycny napravovatel nasi duse zaridil takovy maly staly prijem. ale treba to tentokrat opravit poradne. vzdyt krejzi slibil v pokrocilem jaru stalou ucast, coz znamena pro cundu enormni zatez). a nyni pozor, prekvapeni. napiste mi prosim do utedka 12,00 hod., s kym mohu pocitat na stredu. taktez vedte v patrnosti stribrici se termin kanickeho turnaje stanoveneho predbezne na posledni kvetnovou sobotu (jak to ale chodi na okrese brno - venkov, muze nastat jeste rada zmen).

lada

Mon May 19 07:22:19 2003

Subject: **streda + upresneni kanic**

napiste prosim, kdo prijde ve stredu trenovat. pokuste se to stihnout do utedka 12,00 hod., abych mohl vcas podat zpravu a popripade zajistit dustojnou ucast.

dostal jsem take oficialni propozice kanickeho turnaje, ze ktereho vybiram nektere pasaze:

- ucastnici: ricmanice, kanice, goz metal, hodni psi
- zacatek: 7. 6. 2003 ve 13,00 hod. na hristi za skolou v kanicich
- hraci doba 2 x 20 min. s neomezenym stridanim
- pocet hracu 6 + 1, nehraje se na postaveni mimo hru (prilezitost pro typickeho bukare - rambo, mohl by ses konecne ozvat)
- bodove hodnoceni - vitezstvi 2 body, remiza 1 bod, v pripade rovnosti bodu rozhoduje pocet vstrelenych a obdrzenych branek
- turnaj je deklarovan pro starsi a postarsi pany, behave typy musi mit minimalne 35 let
- startovne 1.000,- kc / muzstvo
- vyhlaseni vitezů a lidova veselice v hospode "u kovaru"

sirsi nominace:

repa (pres nepresvedcive vykony a velice vlazny pristup v poslednich tydnech)

petrzelka (vysunuty hrot)

cibulka

reichel (sice mladsi, ale zde nehrozi nejake enormni behani)

galik

svitak

vorac (????, potrebujeme dat sancı i souperum)

absolon

pavlovsky

vykocil (staticke zajisteni prostoru uprostred hriste s maximalni snahou setrit trisla)

rambousek (neotresitelná pozice v hloubce útočného pásma)
krejza
forejtník
dumek

vyjadřete se co možná nejdříve k vaší nominaci, abych měl prostor k případnému angažování posil na hostování.

lada

Tue May 27 11:32:41 2003

Subject: **potvrzení středy**

[...]

finale ligy mistru budu každopádně nahraovat, takže bude k dispozici. mám neoficiální zprávy o výsledku. utkání skončí 1 : 0 pro AC Milan a vítězný gol má dát v 69. minutě Ševcenko.

Bohužel se mi nepodařilo zajistit travnaté hřiště na neděli, abychom potřevovali v reálných podmínkách zlehého fotbalového světa. Porada se tam nějaká akce, která nemá přesně specifikovaný konec. Budeme se tedy muset spolehnout na flexibilitu kolektivu hodných psů a jejich schopnosti improvizovat. Po zkušenostech z minulých let připomínám, že je potřeba mít minimálně gumotextilové kopáčky (zbytně, ty mají takové cudlíky (ze spodní strany)), v případě vlhkého terenu jsou ovšem i ty na dráku, nemá ale význam šanět a investovat do kolíkových kopáček. V případě dště budeme utkání pojímat jako klouzavou procházku po zeleném pažitu. pokusím se ještě udelat taktický průzkum za účelem sehnání nejaktuálnějších informací, které vám poskytnu. trenérky a stulpný zapůjčím na sparte, vezmete si s sebou dvě tkanicky na zavazání a dva kusy nějakého filcu na ochranu holí. vše podstatné ještě budu nekolikrát ventilovat, abychom byli skutečně připraveni. v neposlední řadě budu vybírat od každého účastníka turnaje částku 100,- Kč (pořízení věncu padlým spoluhráčům).

lada

[Samotným koncem roku 2003 bývá spojován s mediálně vděčnějšími událostmi \(odchod čestného předsedy, výsledkový úhor\); www stránky k nim skýtají sdostatek materiálu, současně ale kladou důraz i na jiný aspekt tohoto období – pokračující úsilí manažera, a pod jeho vlivem i celého týmu. Opět citujeme:](#)

Shrnutí podzimu je prosté: pravidelný tikot střed a nedělí, pokračující generační obměna, zranění se týmu vyhýbají. Klidnou sílu v pozadí, představovanou mgr. Dumkem, nechť dokumentuje tento její náhodně vybraný mail:

pokud se mam držet predmetu meho povidani, tak musim v prvni rade vyslovit uznani a obdiv k nebyvalemu dochazkovemu vzepeti, ke kteremu doslo vcerejsiho vecera. zli jazykove (konkretne samozrejme vecny stoura rambo) jsou sice toho nazoru, ze slo o unik pred hruzou, která by se mohla vyjevit v duelu sparty s turky, ja to ale povazuji za vysledek trpelive mravenci prace managementu hodnych psu. konecne jste snad vy bando pochopili, ze pouze pravidelna a hojna dochazka ve strednim case nam zajisti vygenerovani dostatecneho prebytku v klubove kase. tato malickost se muze ukazat jako nezanedbatelny fakt pri poradani psich spolecenskych akci. take fotbalove strance hojna ucast velice prospela. hra byla celkem pohledna (jiri v. se nedostaval moc k mici) a rychla (po dlouhe dobe mezi nas zavitaly opory byvale ff a vratili se mladi z hostovani v zahranici).

za druhe: zacinaji se mnozit pripady velice nezodpovedneho pristupu k promenovani sancí. zarazejici je to hlavne u starych obtloustlych harcovniku i u notoricky nedochvilnych borcu. vypada to na povinny pobyt u treninkove steny. navic tito hraci (neumim si to dost dobre vysvetlit) vzdycky hraji se mnou, coz ma za nasledek nehezke zkreslovani vysledku utkani.

za treti: seslo se nekolik urgenci na nedorucovani mailu. nebyl to opravdu z me strany zadny zly umysl nebo snaha vyradit nektere kolegy ze hry, alebrz dusledek presunu korespondencniho centra na vykonnejsi pocitac. ten stary uz to tezko zvladal. v teto chvili by melo byt vse v poradku, presto prosim ty, kteri by snad tuto zpravu nedostali aby neprodlene kontaktovali mluvciho hodnych psu. naprava bude zajistena obratem.

za posledni: jen houst a radostneji, ceká nas narocna zimni sezona a soupeři nespi ...

lada

p.s.

tuto nedeli (26. 10.) i pristi stredu (29. 10.) se normalne hraje. overoval jsem to u sokolu. mic si vzal milos, kasu nechtel, prej to pri nejhorsim zaplati ze svyho (ne at toho jedinci se spatnou platebni moralkou nezneuziji a neprijdou bez peněz, znamé svoje filistynské, že ...). na stredu nebudu delat naborovou akci. neznamená to v zadnem pripade, ze bych se nechal uchlacholit vcerejsi dochazkou (buzerace bude pokracovat dal v neztencene mire), ale jsem mimo a vratim se az na stredni trenink. nebudu nemile prevapeny, ze?

Závěrem

Co lze dodat? Slibujeme Ti, Lad'o, že uděláme vše pro to, abys naším přístupem nebyl nikdy nemile překvapený.¹⁷

Foto, popisek i grafická úprava L. Dumek.

(Snímek dokládá další z četných talentů našeho Ladi; více z jeho tvorby na [www Hodných psů](http://www.Hodných.psu).)

¹⁷ Skromný kronikář, sestavitel tohoto výboru, k tomu přispívá již delší dobu svou zodpovědnou neúčastí, jíž zvyšuje sportovní i estetickou úroveň hry.

Řekli o Ladřovi

My všichni jsme Ladřa.

(Václav Havel – Vladimír Morávek – Petr Oslzlý: *Cirkus Havel*)

Řekl Ladřa

Jiří, už jsi platil?

(Ladřův nejoblíbenější výrok)

English summary

Lada is just Lada!

Přílohy

TISÍC TVÁŘÍ LADI

LAĎA A JEHO ZVÍŘÁTKA

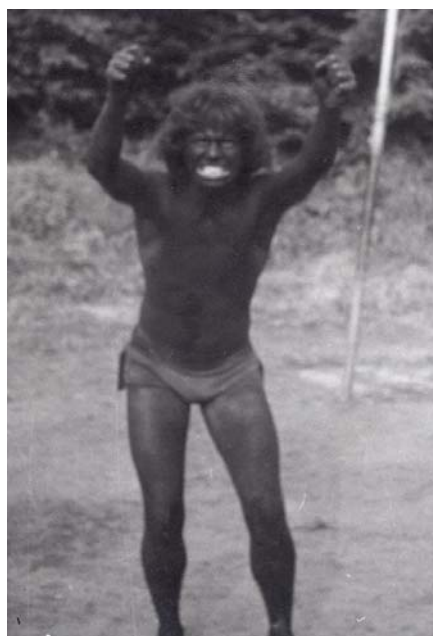

LAĐA HRAJE ZA SPARTU

LAŽA NA TÁBOŘE

Prázdninové kurzy dospělosti

Odměna pro Laďu – tanec s děvčaty

LAŽA NA HORÁCH

První setkání se sněhem?

LAĎA NA VOJNĚ

Laďa skepticky obhlíží zabezpečení západní hranice

Fotografie, pomocí níž se ucházel o hlavní roli ve filmu TOP GUN. Škoda, že ji tehdy získal Tom Cruise, jenž v ní podal nepřesvědčivě schematický výkon. Promarněná šance Hollywoodu.

Stará vojácká hra „Zajíček v své jamce sedí sám“.

LAĎA A JEHO ŽENY

MULTILAĎA

Laďa harmonikářem

Laďa kopálistou

Lad'a v undergroundu

Lad'a pijanem

Laďa koketou

Laďa neviňátkem

Lad'a knihomolem

Lad'a jako paparazzi

Lad'a šuhajem

Lad'a vojákem

Lad'a úderníkem

Lad'a stavitelem

Lad'a řidičem a lyžařem

Lad'a cestovatel

Laďa potměšilem

Laďa plavcem

LAĐOVY POMŮCKY

Laďovy oblíbené ribstoly

Laďova oblíbená branka

Lad'ova oblíbená palubovka

Oblíbené trenky

Oblíbená literatura na stole tajemníka fakulty

Oblíbený oblíbenec

ZABIJAČKA

KANICE 2002

Jen málokterý manažer posílá fotky trávníků, na němž se bude hrát!

KANICE 2003

Lad'a domlouvá výsledek

Lad'a vysvětluje, že 4. místo je významný úspěch

Cena za pracně vybojované 4. místo

Kanice 2004

Laďa je bojovník...

... jenž hraje pozičně

a v kritické situaci je pilíř obrany

a ošemetné situace řeší se stoickým klidem

nebo domluvou rozhodčímu.

OLOMOUC 2004

Lad'a nás vzal až do Olomouce.

V Olomouci mají velké hřiště. To není nic pro nás.

LAĎA GLOSUJE

Účastníci závěrečného hodnocení soustředěně
naslouchají kritickým slovům čestného předsedy

Prosinec 2003 - po závěrečném utkání
(pouze kdo přežil)

Lad'a svatořečen!

ČENDOVY SLIBY

